

1

เปิดเรื่อง

“ของศักดิ์สิทธิ์ขึ้นต่อไปที่เจ้าจะตามหาคือ จอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนิรันดร์ ของท่าน กราโซริสสินะ”

คำถามที่ดังขึ้นจากกิ่งไม้เบื้องสูงทำให้ชายหนุ่มที่นั่งฟังโคนต้นไม้ใหญ่ต้นเดียวกัน ต้องเงยหน้ามองอย่างนึกแปลกใจ ขณะที่ผู้ถามก็ยังคงทำเป็นเหม่อมองดวงจันทร์ที่กำลัง จดลงที่ขอบฟ้า ไม่นานนักดวงตาสีโกเมนของผู้ที่อยู่เบื้องล่างก็ได้ประสานเข้ากับดวงตาสี ม่วงครามของหญิงสาวในชุดขนสัตว์ที่ยอมมองทอดลงมายังตนในที่สุด ก่อนที่เธอจะเป็น ฝ่ายเบนสายตาหลบเสียเอง

“ถ้าใช่...เจ้าก็คิดจะขวางข้าอย่างนั้นหรือ วูเฟล่า” ชายหนุ่มที่ยังคงจับจ้องร่างที่อยู่ บนกิ่งไม้สูงเอ่ยถามเสียงเรียบ ดวงตายังคงจับจ้องใบหน้างามที่ไม่มองมาทางเขาขณะที่เธอ กำลังปฏิเสธ

“เจ้าพูดเหมือนว่า ข้าจะขวางเจ้าได้อย่างนั้นแหละ ทานิส”

“ถ้าอย่างนั้นเจ้าจะถามข้าทำไมล่ะ” จอมเวทหนุ่มแห่งความมืดเอ่ยถามหมาป่าสาว รวากับจะหาเรื่องคุยมากกว่าสงสัยจริงๆ ซึ่งคำตอบที่ได้รับก็เป็นเพียงอาการยกไหล่เหมือน ไม่ใส่ใจก่อนที่คนข้างบนจะตัดสินใจกระโดดลงมายู่บนพื้นระดับเดียวกันเพื่อคุยกับเขา ให้ถนัด

“ข้าคงแค่ไม่เข้าใจในตัวเจ้าละมัง” เมื่อยืนมั่นกับพื้นดิน วูเฟล่าก็หันมาเผชิญหน้า กับจอมเวทหนุ่มแห่งความมืดอย่างต้องการจะได้คำตอบ “ตั้งแต่เจ้ากลับมาจากการไปพบ นายของเจ้า เจ้าก็มารบกวณข้าได้ทุกคำคืนและเอาแต่มานั่งดูดวงจันทร์เหมือนกับว่าเจ้าคิด จะปล่อยวางเรื่องพวกนี้ แต่อย่าคิดว่าข้าไม่รู้ล่ะว่าเจ้าได้ทำอะไรไว้บ้าง”

“ข้าทำอะไรอย่างนั้นหรือ” ทานิสทำตัวเหมือนกับว่าเขานั้นกำลังถูกกล่าวหาจริงๆ ใบหน้าคมคายดีหน้าซื่อจนดูเหมือนกับว่าเขานั้นไม่รู้เรื่องอะไรจริงๆ หากแต่ดวงตาสีโกเมนกลับฉายใว้ระริกรอย่างเฝื่อนขุ่นอยู่ตลอดเวลา ซึ่งท่าทางดังกล่าวก็ชวนให้หมาป่าสาวต้องเฝ้าปากแน่นอย่างคนที่ถูกขัดใจ

“ช่วงนี้มีข่าวลือว่ามีคนบุกรุกหอพักมั่งกรวารีของโรงเรียนเสนาธิการแห่งอานาซีเซีย” เมื่อนับหนึ่งถึงสิบได้เกือบร้อยรอบ วูเฟล่าที่สะกดใจได้ในที่สุดก็เอ่ยถึงข่าวลือที่แพร่สะพัดในขณะนี้ “หากว่าข่าวลือเป็นความจริง ข้าคิดว่าคนคนนั้นก็ควรจะเป็นเจ้า”

“ถ้าเจ้าจะแกล้งโง่บ้าง ข้าว่าเจ้าจะน่ารักกว่านี้นะ วูเฟล่า” ผู้ต้องสงสัยในคดีบุกรุกหอพักมั่งกรวารีบอกกับหมาป่าสาวด้วยใบหน้าที่ยังคงฉายแววระริก หาได้มีความห้วนใจใดๆ กับการคาดเดาที่แม่นยำนี้แต่อย่างใด “เคยได้ยินไหมว่าผู้ขายฉลาดมักจะตกเป็นเหยื่อของผู้หญิงที่แกล้งโง่”

“พูดเหมือนเจ้าจะบอกว่าเจ้าเป็นผู้ชายที่ฉลาด แต่อย่ามาหาเรื่องเบี่ยงประเด็นนะ” ถึงคำพูดจะชวนทำให้ใบหน้ารู้สึกร้อนผะผ่าวขึ้นมาบ้างแต่วูเฟล่าก็ยังคงมีสติที่มั่นคงพอที่จะไม่เดินไปตามการยั่วของอีกฝ่าย ดวงตาสีม่วงครามยังคงจับจ้องยังจอมเวทหนุ่มเพื่อหาความจริงซึ่งดูท่าคนที่ถูกจ้องมองเองก็ไม่คิดว่าเรื่องนี้จะกลายเป็นความลับแต่อย่างใด เพราะเขาก็ทำเพียงแค่นึกโหล่เลียนแบบเธอเท่านั้น

“ข้าไม่คิดจะเบี่ยงเบนประเด็นที่เจ้าต้องการจะคุยหรอกนะ” จอมเวทหนุ่มบอกกับหมาป่าสาวด้วยน้ำเสียงราบเรียบและประกาศจุดยืนของตนอย่างชัดเจน “เพราะว่าเจ้าก็รู้ดีอยู่แล้วนี่ว่า หน้าซื่อของข้าคืออะไร แล้วการตามหาจอกคักดีลลิตีแห่งนิรันดร์เพื่อมอบให้กับพระนาง แล้วในการตามหาของคักดีลลิตีชิ้นนี้ก็เป็นสิ่งที่ข้าพลาดไม่ได้เสียด้วย”

“ทานิส!” วูเฟล่าถึงกับเรียกชื่อตุ๊กตาเวทเสียงหลง ใบหน้านางบอกถึงความขัดใจและไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการตัดสินใจของชายหนุ่ม “เจ้าน่าจะรู้ว่าหากจอกคักดีลลิตีแห่งนิรันดร์ตกอยู่ในกำมือของท่านเทียบว่าเมื่อไร ท่านหญิงแห่งราทีเนียก็คงไม่แคล้วต้อง...”

“ดูเหมือนว่าเจ้าจะรู้อะไรดีๆ มากกว่าข้าสินะ เกี่ยวกับจอกคักดีลลิตีแห่งนิรันดร์และสายเลือดสาวแห่งราทีเนีย” ไม่ต้องรอให้หมาป่าสาวพูดจบจอมเวทหนุ่มก็ถามดักคอกลับอย่างนี้รู้เท่าทัน แต่ก็ใช่ว่าจะทำให้คนที่รู้อะไรดีๆ เกิดอาการสะดุ้งสะเทือนแต่อย่างใด ดวงตาสีม่วงครามก็มองมายังเขาอย่างคนที่นี้รู้เท่าทันไม่แพ้กัน

“ถึงข้าจะรู้อะไรดีๆ แต่ข้าก็ไม่คิดว่าจะรู้ดีไปกว่าเจ้า” วูเฟล่าบอกกับจอมเวท

หนุ่มแห่งความมืดด้วยน้ำเสียงที่ไม่กลัวเกรงและออกจะทำทนายอยู่ในที่ “พนันกันได้เลยว่า สิ่งที่ทำรู้อาจจะเทียบไม่ได้เลยกับสิ่งที่เจ้ารู้”

“แต่อย่างน้อยๆ เจ้าก็รู้เหมือนกับที่ข้ากำลังเชื่ออยู่ใช่ไหมล่ะ วูเฟล่า” คำถามจาก จอมเวทหนุ่มทำให้หมาป่าสาวต้องเลิกคิ้วมองอย่างแปลกใจ แล้วก็ต้องนั่งไปเมื่อได้ยิน คำถามตรงใจ “เจ้ารู้ใช่ไหมว่าจอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนัรันดรยังคงอยู่ที่โรงเรียนนั้นและเพรียาส คงไม่คิดจะเอามันออกไปซ่อนที่ไหนที่ไม่ใช่หอมังกรวารี”

“ทานิส!” คำเรียกที่แผ่ไปด้วยความตกใจทำให้จอมเวทหนุ่มต้องส่ายมือออกมา อย่างพึงใจ เขาบรรยายถึงสรรพคุณของสิ่งศักดิ์สิทธิ์จากดินแดนจอมเวทราวกับท่องจำ “เชื่อกันว่าจอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนัรันดรต้องมีพลังเวทของกราโชริสอยู่อย่างเต็มเปี่ยม น้ำใน จอกนั้นมีคุณสมบัติรักษาอาการบาดเจ็บได้ทุกชนิด หากคนนั้นไม่ตายไปเสียก่อน น้ำใน จอกนั้นย่อมสามารถรักษาจนหายขาดได้”

ไร้คำตอบใดๆ จากหมาป่าสาวนอกจากความเงียบ จอมเวทหนุ่มแห่งความมืดจึง อธิบายถึงสิ่งที่สะกดพลังของเจ้านายของตนในขณะนี้ “เจ้าย่อมรู้ว่าพลังของพระนาง มีมากมายขนาดไหน เพียงแค่พลังเวทสีขาวที่พochtเทียมของกราโชริสกับการช่วยเสริมพลัง จากราเวนคัสจะทำอะไรได้สักแค่ไหนกัน เติมที่ก็แค่ควบคุมนายของข้าไว้ได้แค่ระยะหนึ่ง แล้วเจ้าไม่สงสัยบ้างเลยหรือว่า ทั้งๆ ที่มีพลังมากมายขนาดนั้น แต่ทำไมนายของข้าถึงได้ ยังต้องการจอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนัรันดร”

คำพูดของจอมเวทหนุ่มทำให้หมาป่าสาวยังคงนั่งเงียบไม่ได้เอื่อยปากแต่ประการใด ทั้งที่บนใบหน้าที่ยพยายามเรียบเฉยนั้นก็อดไม่ได้ที่จะฉายแววกังวลอย่างบางเบาในขณะที่ ยืนฟังอีกฝ่ายพูดต่อ “อันที่จริงเมื่อหลุดพ้นจากสุสานหลวงนั้นได้ทุกอย่างก็น่าจะไปได้สวย แต่เพียงเพราะการเล่นไม่ซื่อของกราโชริสและราเวนคัส ทุกอย่างถึงยังต้องดำเนินต่อไป ตามกงเวียนก่าเวียน”

“พวกท่านทั้งสองทำอะไร” คำพูดแบบอ้อมค้อมของจอมเวทหนุ่มแห่งความมืด ทำให้หมาป่าสาวต้องขมวดคิ้ว แล้วริมฝีปากบางก็มีอันต้องเม้มเข้าหากันเสียนั่นเมื่อได้ ยินคำถามที่เล่นที่จริง “รู้จักเวทสาปสะกดที่ชื่อโซโลทิตแห่งพันธนาการไหม”

“เวทที่ใช้สะกดพลังของอีกฝ่าย สมัยนี้ไม่มีใครใช้ได้แล้ว” คนที่มีความรู้เรื่องเวท พอสมควรบอกอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงที่ยังเจือไปด้วยความสงสัย แต่แล้วก็ต้องเบิกตากว้าง เมื่อได้เห็นใบหน้าคมคายกำลังเบือนรอยยิ้มบางๆ เป็นการสื่อความหมายเชิงนัย “นายจะ บอกว่าในตอนนีพลังส่วนใหญ่ของท่านเทียราก็ยังคงอยู่ในเฟเน็กสายโซโลทิตแห่ง

พันธนาการนั้นหรือ”

“เก้งนี้ ฉันลองบอกหน่อยสิว่าใครกันที่จะสามารถสะกดนายของข้าได้” คำถามเจืออารมณ์เคียดแค้นส่งผลให้ผู้ถูกถามต้องเงยบกริบท่าหน้าที่เป็นผู้ฟังที่ดีด้วยการไม่เอ่ยอะไรออกมาให้อีกฝ่ายขัดเคือง นั่นก็ทำให้จอมเวทหนุ่มพึงพอใจ เขาเล่าเรื่องพร้อมทั้งเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงที่เหยิ่มเกรียม “วิธีการสะกดพลังที่เกิดจากสติปัญญาของจอมปราชญ์อย่างราเวนคัส ด้วยการใช้เลือดของธาตุน้ำซึ่งถูกกริดด้วยดาบแห่งคุณธรรมมาเป็นตัวทำสะกดจนเกิดเป็นสายโซ่โลหิตแห่งพันธนาการ พวกเจ้าถึงได้ยังคงอยู่มาได้ถึงหลายร้อยปีเช่นนี้ แล้วยังไม่ได้เวลาเอคินอย่างนั้นหรือหรือ!”

ถึงแม้ว่าน้ำเสียงที่มีความอาฆาตแค้นจะชวนให้รู้สึกเย็นยะเยือกไปถึงหัวใจ แต่กระนั้นวูเฟล่ากลับมีบางอย่างที่กังวลมากกว่า นั่นก็คือพลังที่ประเมินไม่ได้ของสตรีอันเป็นผู้นำแห่งความมืด ถึงจะรู้อยู่แล้วว่าผู้นำตระกูลแห่งความมืดถูกผนึกพลังไปบางส่วน แต่เธอก็ไม่เคยคิดว่าพลังที่เหลืออยู่ในตอนนี้จะมีมากกว่าที่เธอคิดไว้ “บ้านา! จริงๆ แล้วท่านเขี่ยรามีพลังเท่าไรกันแน่”

“ถึงจะถูกผนึกไปเสียส่วนใหญ่ แต่พลังที่เหลือก็มากพอที่จะทำลายเมืองได้สักสองสามเมืองกระมัง” คำตอบที่เจือไปด้วยความสนุกสนานช่วงสร้างความหวาดหวั่นให้กับผู้ฟังไม่ใช่่น้อย “แต่ยังงี้เสีย การได้พลังคืนมาทั้งหมดก็เป็นเรื่องที่น่ายินดีมากกว่า”

“แต่ถ้าหากเจ้าหาจอಕ್ಕคคัศสิทธีแห่งนิรันดรพบ เจ้าก็จะทำให้อาณาจักรแห่งนี้ล่มสลาย” วูเฟล่าที่ยืนฟังความกรุ่นโกรธของอีกฝ่ายมานานตัดสินใจที่จะพูดออกมาในที่สุด เธอพยายามร้องทุกข์แทนประชาชนตาต้าๆ รวักบะจี้ให้เห็นว่าเขาคิดว่าสิ่งที่ทำจะไม่ผิดแต่ก็ไม่ได้หมายความว่ามันถูก “นายของเจ้าอาจจะโกรธแค้นตระกูลทั้งห้า แต่ประชาชนเหล่านั้นผิดอะไร พวกเขาแค่เกิดและเติบโตมานบนแผ่นดินผืนนี้เองนะ”

น้ำเสียงที่ร้อนรนของวูเฟล่าถูกตอบรับกลับมาด้วยความนิ่งและเฉยชา ดวงตาสีโกเมนจับจ้องมายังเธอราวกับจะบอกว่าเขาเองก็รู้ดีว่าอะไรเป็นอะไร “ข้าไม่ได้บอกสักคำนี้ว่าอาณาจักรแห่งนี้จะล่มสลายหากพระนางได้พลังกลับมา”

“แต่นายของเจ้าจะเอาคินอาณาจักรแห่งนี้” วูเฟล่าเถียงขึ้นตามความเชื่อของตนเอง ซึ่งนั่นก็ทำให้ทานิสหัวเราะเบาๆ อย่างขบขันแล้วเฉลยวิธีการ ‘เอคิน’ ของเจ้าแห่งตน

“ใช่ วูเฟล่า พระนางของข้าจะเอาคินอาณาจักรแห่งนี้ แต่วิธีการเอคินของพระนางก็คือการเปลี่ยนราชวงศ์ที่ปกครองอานาธิเชียใหม่อย่างไรเล่า”

“อะไรกัน” หม่าป้าสาวที่มองไม่เห็นว่าการเปลี่ยนราชวงศ์ที่ปกครองอาณาจักรใหม่

จะต่างจากการล่มสลายของอาณาจักรตรงไหนส่ายหน้าอย่างไม่เข้าใจ “เจ้าคิดว่าใครๆ จะยอมหรือยังงี้ ไม่มีทาง”

“มีสิ คหาจอมพลยังโงะ” จอมเวทหนุ่มบอกกับหมาป่าสาวด้วยน้ำเสียงแห่งชัยชนะ “ลืมไปแล้วหรือว่าหากใครได้ครอบครองคหาจอมพล คนผู้นั้นจะมีอำนาจมากพอที่จะขึ้นเป็นซั้ตายคนทั้งแผ่นดิน”

หมาป่าสาวถึงกับมีใบหน้าซีดเผือด เธอเพิ่งจะได้ตระหนักว่าคนตรงหน้าและนายของเขามีความคิดที่ลึกล้ำเพียงใด “ทันทีที่พระนางเป็นอิสระจากโซ่โลหิตแห่งพันธนาการ พระนางก็สามารถที่จะใช้พลังที่ยิ่งใหญ่แรงแห่งศักดิ์สิทธิ์อีกสามชิ้นที่เหลือให้มาอยู่ในครอบครอง ทีนี้เจ้าคิดว่าคหาจอมพลจะไปไหนเสียล่ะ”

“แปลว่าที่แล้วๆ มาเจ้าไม่ได้คิดเอาจริงเลยสินะ” คำถามที่บอกว่าคำถามเริ่มเข้าใจถึงสถานการณ์ผ่านๆ มาอย่างกระจ่างทำให้ใบหน้าคมคายต้องเผยยิ้มออกมาแล้วกล่าวขึ้นชมอย่างหาความจริงใจไม่ได้ สายตานั้นราวกับบู๊ที่จ้องสะกดเหยื่อ “เก่งนี่”

“ขั้นแรกคือปล่อยให้พวกเด็กๆ นั้นได้ตามหาของศักดิ์สิทธิ์ ปล่อยให้พวกมันได้ชื่นชมกับมันจนพอใจ” ชายหนุ่มบอกถึงแผนขั้นแรกทีสำเร็จไปแล้วก่อนจะบอกแผนที่สองที่ตั้งเป้าว่าต้องทำให้ได้ “ต่อมาคือการนำจอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนิรันดร์และท่านหญิงแห่งธาที่เนียไปมอบให้กับท่านเทียว่า เพื่อลบโซ่เวทแห่งพันธนาการและเรียกพลังของพระนางกลับคืนมา”

“เดี๋ยวนะ เรื่องจอกนั้นฉันพอนึกภาพออก แต่สำหรับคาเรลล่า ฉันไม่เข้าใจเลยว่านายจะใช้นางในการทำลายโซ่โลหิตแห่งพันธนาการได้อย่างไร” ถึงจะรู้ว่าหากจอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนิรันดร์ตกไปอยู่ในมือของอีกฝ่ายเมื่อไรชีวิตของท่านหญิงแห่งธาที่เนียจะต้องตกอยู่ในอันตราย แต่ดูเผละก็ไม่เข้าใจถึงวิธีการลบล้างเวทนั้น ถึงจะบอกว่าต้องใช้คาเรลล่า แต่เธอก็ยังนึกไม่ออกเลยว่าจะต้องทำอะไร

“ไม่รู้สิ แต่พระนางต้องรู้แน่ว่าจะทำอะไรเด็กคนนั้นได้บ้าง” จอมเวทหนุ่มแห่งความมืดยิ้มบางแล้วส่ายหน้า ชวนให้ไม่แน่ใจว่าคนพูดนั้นไม่รู้เรื่องนี้จริงๆ หรือไม่ จึงได้แต่ยืนขมำใจตัวเองไม่ให้เกิดระโศกนับคอคนตรงหน้าขณะที่ได้เห็นอีกฝ่ายยิ้มแย้มเมื่อพูดถึงแผนการขั้นสุดท้าย

“เมื่อพระนางได้พลังเวทคืนก็แย่งชิงของศักดิ์สิทธิ์ชิ้นอื่นๆ” จอมเวทหนุ่มยิ้มเย็นให้หมาป่าสาวที่เอาแต่ยืนนิ่งราวกับถูกสะกดไว้ก่อนจะบอกความต้องการสุดท้ายของเจ้านายของตน “จากนั้นจึงทำการเรียกคหาจอมพลออกมาเพื่อปกครองอาณาจักรแห่งนี้”

ดวงตาสีโกเมนหันมามองหมาป่าสาวด้วยสายตาของคนที่มาเหนือเมฆ รอยยิ้ม
บางๆ เจื่อไปด้วยความรู้สึกที่จะบอกว่าไม่มีอะไรที่ทำได้ “แค่นี้ทุกอย่างก็จบ ไม่มีอะไร
ที่ยากตรงไหนเลย”

“พวกนายไม่มีทางทำได้” นานทีเดียวกว่าที่วูเฟล่าจะหาเสียงของตัวเองพบ เธอ
บอกกับชายหนุ่มอย่างไม่มีวันเชื่อว่าเขาและนายของเขาจะทำได้อย่างที่ต้องการทุกอย่าง
แต่ที่ได้รับตอบกลับมาคือรอยยิ้มที่แปลความหมายไม่ออกกับคำท้าทายที่เจื่อไปด้วยแว
วขบขัน

“นั่นคอยดูก็แล้วกัน การได้ครอบครองจอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนิรันดร์คือสิ่งที่จะทำให้
เจ้าเชื่อในความเป็นไปได้ของพวกเขา”

พื้นที่ชวนคิดถึง

‘ช่างมืดมิด เหตุใดจึงกักขังข้าไว้ในที่เช่นนี้’

‘ช่างเดียวดาย เหตุใดจึงทอดทิ้งข้าไว้เพียงลำพัง’

‘น่าแค้นใจยิ่งนัก สักวันข้าจักทวงทุกสิ่งของข้าคืน’

เสียงร่ำพังกังวานดังจากร่างโปร่งแสงที่กำลังนั่งซบหน้าลงกับเช่า ณ ใจกลางความเงียบ สดุดท่ามกลางความมืดมิดแห่งอนธการ น้ำเสียงที่บอกถึงความคับแค้น ชิงชัง และอาฆาต ต่อบุคคลที่เธอกำลังรำลึกถึงอย่างไม่อาจจะหาคำใดมาเปรียบได้กับความรู้สึกที่เธอมีในขณะนี้ ไม่นานนักร่างโปร่งแสงสีขาวที่คร่ำครวญในความมืดก็เงยหน้ามองความมืดมิด แล้วยกท่อนแขนยื่นออกไปข้างหน้าก่อนที่ริมฝีปากงามจะเริ่มร่ายเวทเบาๆ เพื่อก่อให้เกิดพลังที่จะสามารถทำลายความมืดตรงหน้าได้ ชั่วอึดใจก็ก่อให้เกิดแสงสว่างสีแดงทอประกายที่ฝ่ามืออันโปร่งแสงนั้น

แล้วพลังที่เป็นเสมือนลูกบอลเพลิงก็ถูกชัุดออกจากฝ่ามือก่อนจะปะทะเข้ากับวงเวทอักขระสีแดงเข้มที่ผุดขึ้นมาจากความมืดราวกับมีไว้เพื่อปะทะพลังเวทของเธอโดยเฉพาะ เสียงของการปะทะดังสนั่นก่อนจะถูกกลืนหายไปในความเงียบราวกับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น สร้างความขุ่นใจให้กับผู้ที่คิดจะทำลายความมืดมิดที่เป็นเสมือนที่กักขังแห่งนี้ไม่น้อย

‘เพราะวงเวทสะกดบ้าๆ นี่ ทำให้ข้าต้องทนอยู่ที่นี้ ดวงตาสีโลหิตที่แต่ก่อนนั้นเคยมีสีอันปกติเป็นสีแดงอิฐดังตามฉายแววขุนค้ำจ้นไม่สามารถจะหาคำมาบรรยายได้ วงเวทที่ปรากฏขึ้นให้เห็นหลังจากที่เธอตื่นขึ้นมาในสภาพดวงจิตและคิดจะออกไปจากความมืดแห่งนี้ แคมองเพียงปราดเดียวเท่านั้นก็รับรู้ได้ว่าเป็นพลังเวทของจอมเวทแห่งตระกูล

การาเซียกับจอมปราชญ์แห่งสายเลือดราเวนนี่ส ส่วนประกอบที่สำคัญที่ทำให้พลังของวงเวทนี้ประสานและตัดทานพลังของเธอได้นั้นมาจากเลือดของใครคนหนึ่ง ใครบางคนที่เคยให้สัตย์ปฏิญาณไว้ว่าจะรักและนับถือประดุจพี่ชายร่วมสายเลือด

‘ทำไมถึงยอมร่วมมือกับสองคนนั้นได้ ธาที่เนีย!’ เธอรำพึงถึงบุคคลที่เป็นตัวการสำคัญของการเกิดวงเวทเรืองแสงสีแดงที่เป็นเสมือนกำแพงกักขังในการจำกัดอิสรภาพของเธอ ‘ทั้งที่บอกว่าข้าเป็นน้องแล้วทำไมถึงได้กักขังข้า ทำไมถึงได้ร่วมมือกับราเวนนี่สและกราโคริสในการพันธนาการเธียร่าผู้นี้!’

น้ำเสียงที่เจอไปด้วยเสียงส่นอื่นของหญิงสาวที่มีนามว่าเธียร่า ฟังดูช่างหลากหลายไปด้วยอารมณ์แห่งความเสียใจ โกรธขี้ และสับสน ความไม่เข้าใจมีอย่างมากมายเมื่อเริ่มย้อนคิดถึงวันที่คนที่เธอเข้าใจว่าเธอ ‘รัก’ เธอ ได้หันคมดาบเข้าใส่ยังกลางอกของเธอเพียงเพราะเห็นเธอกำลังจะทำอะไรที่ดูเหมือนร้ายกาจต่อธาที่เนีย ชายผู้ที่เธอเองก็ให้ความรักไม่ต่างอะไรกับพี่ชายร่วมสายโลหิต

เขา...ผู้ที่ไม่เข้าใจเธอว่าสิ่งที่เธอกำลังจะทำนั้นมันคือสิ่งที่จะสร้างความมั่นคงให้กับอาณาจักร

เขา...ผู้ whom เธอคิดว่าเธอเชื่อใจเธอและจะเข้าข้างเธอในเรื่องต่างๆ

เขา...ผู้ที่เห็นแล้วว่าคนอื่นๆ สำคัญกว่าเธอ

ถึงแม้จะรอดพ้นจากความตายด้วยทางวงกตแห่งใจที่สร้างไว้ แต่เธียร่าก็ต้องใช้เวลาในการฟื้นฟูสภาพจากการสูญเสียพลังของตน ถ้าเป็นเวลาลปกติถึงจะมีบาดแผลทางกายที่สาหัสสักแค่ไหน แต่ผู้ที่มีสายเลือดไปซานาคาก็ยังคงสามารถฟื้นฟูสภาพของตนเองได้รวดเร็วเพียงชั่วข้ามคืนได้อย่างน่าอัศจรรย์

หากแต่ดาบที่มีพลังในการสะกดเวทอัดแน่นซึ่งเธอเองเป็นผู้สร้างกลับสามารถทำลายพลังของเธอจนเรียกว่าแทบจะสลาย ทั้งๆ ที่คนที่ใช้มันไม่ใช่เจ้าของด้วยซ้ำ และยังไม่ได้สร้างพลังทำลายเวทเพียงนิด แต่จะมานึกเสียใจที่สร้างมันขึ้นมาในตอนนั้นก็คงจะไม่มีประโยชน์อะไรในเมื่อเธอไม่นึกเคยคิดเลยว่าดาบที่ใช้สยบจอมเวททั้งแผ่นดินจะถูกนำมาใช้กับเธอเอง

หญิงสาวที่เป็นผู้นำจอมเวทแห่งความมืดเลือกที่จะกลับไปพักรักษาตัวที่คฤหาสน์ดั้งเดิมของตระกูลเพื่อต้องการจะใช้เวลาในการรักษา ตัดขาดจากโลกภายนอกเพื่อใช้ในการฟื้นฟูพลังให้กับตัวเองได้อย่างเต็มที่ รอบกายไร้ซึ่งข้าทาสบริวาร จะมีก็เพียงทาสผู้ที่ได้รับการสืบทอดตำแหน่งพ่อบ้านของคฤหาสน์จากพ่อของเขาคอยทำหน้าที่ดูแลตามประสา

คนที่สนิทกันจนเป็นเหมือนพี่และเพื่อนที่สนิทกัน

ถึงจะใช้เวลาไม่น้อยสำหรับการฟื้นตัวเองจนแข็งแรงดังเดิม หากแต่คงจะซ้ำเกินไปสำหรับการแสดงตนเป็นคนในตระกูลสำคัญและเก่าแก่ของอาณาจักร ภายหลังการก่อตั้งอาณาจักรตระกูลไปซาเนคาก็ไม่ต่างอะไรกับถูกลอยแพ การค้าที่เคยดูแลก็ถูกยึดอำนาจไปอยู่กับคนอื่น คนในตระกูลพากันแตกฉานซ่านเซ็นเพราะคิดว่าเธอตายไปแล้ว ความเคียดแค้นและเสียใจที่ถูกทรยศทำให้เธอที่เป็นผู้นำตระกูลในตอนนั้นแทบจะอึกจืดตืดสิ้นใจที่จะสั่งสอนคนทรยศทั้งหลายโดยไม่สนใจจะฟังคำแก้ตัวใดๆ ทั้งนั้น

แต่อนิจจา น้ำน้อยย่อมแพ้ไฟ คนที่คิดว่าเป็นเพื่อนทั้งสี่คนกลับใช้ของศักดิ์สิทธิ์ที่เธอช่วยสร้างขึ้นเข้าทำร้ายเธอ ส่วนเพื่อนอีกคนกลับมองดูเธอถูกคนที่เธอเคยรักมากลงมือทำร้ายเธอได้อย่างเลือดเย็น แม้แต่ชั่วลมหายใจสุดท้ายเธอยังมองเห็นแววตาที่มองมาอย่างไร้ซึ่งความรู้สึกทั้งจากคนที่เฝ้าแต่มองและคนที่ลงมือกระทำ!

ไม่รู้วาระเวลาผ่านไปนานสักเท่าไรพลังที่ยังมีอยู่ในร่างที่สิ้นลมหายใจจึงได้ประกอบรวมกันขึ้นเป็นร่างอันโปร่งแสงและได้ค้นพบการกักกันราวกับว่าคนพวกนั้นจะรู้ว่าเธอจะกลับมา ด้วยฐานะจอมเวทมนต์ลำดับหนึ่ง เธอจึงรู้ได้ไม่ยากว่าสิ่งที่ทำลายพลังประสานของกราวริสและราเวนคัลนั้นจะต้องเป็นสายเลือดแห่งธาตุที่เนี่ยแต่เป็นเพศตรงข้าม ตามหลักการหักล้างของแสงสว่างและความมืด

ถึงจะรู้อยู่แก่ใจว่าสิ่งใดคือสิ่งที่ทำลายพันธนาการแห่งวงเวทนี้ แต่วิญญาณที่เต็มเปี่ยมไปด้วยพลังเวทก็ไม่สามารถจะหาคำตอบให้กับตัวเองได้ว่าถึงจะรู้วิธีแก้แต่ตนเองนั้นจะมีทางออกไปได้อย่างไร เพราะจะมีใครคิดเอาเลือดจากสายเลือดสาวแห่งธาตุที่เนี่ยมาสังเวยให้แก่เธอ

‘เมื่อไรกัน ข้าถึงจะหลุดพ้น!’ ร่างโปร่งแสงของเธอรู้สึกขึ้นยืนมองไปยังความมืดเบื้องบน เธอตั้งคำถามกับความมืดที่ล้อมรอบด้วยน้ำเสียงที่เกรี้ยวกราดและทวิภาคขึ้นจนเกือบถึงขั้นตะโกนเพื่อมุ่งหวังระบายความคับข้องใจของตน แต่สิ่งที่ตอบรับกลับมาก็คือเพียงเสียงสะท้อนของตนเองเท่านั้น ยิ่งทำให้ร่างโปร่งแสงยังคงทอดมองไปยังความมืดเบื้องหน้าด้วยสายตาที่ขุ่นเค้น ดวงหน้าที่ตั้งตามดูเคียดซึ่งจนน่าหวั่นกลัว ส่งผลให้ความน่ามองต้องลดลงไปอย่างน่าใจหาย

ครั้น!

ราวกับจะมีเสียงตอบรับจากความมืด เพราะจู่ๆ ในความเงียบนั้นก็เกิดเสียงดัง และมีแรงที่สั่นสะเทือนประหนึ่งว่าจะเกิดการถล่มหลายในความมืดแห่งนี้ ทันทีที่เสียง

สะท้อนสุดท้ายได้ขาดหายไป ร่างโปร่งแสงที่พยายามหันมองรอบตัวอย่างนึกแปลกใจก็ต้องเบิกตากว้าง เมื่อมองเห็นว่าท่ามกลางความมืดมิดแห่งอนธการที่ปั่นป่วนในขณะนี้ได้บังเกิดรอยปริแตกจนมองเห็นแสงสว่างที่ลอดเข้ามา ไม่ต้องมีคำอธิบายใดๆ อดีตผู้นำแห่งตระกูลจอมเวทแห่งความมืดก็รู้ว่าकुมืดของเขานั้นกำลังจะถล่มทลายเสียแล้ว

“เป็นไปได้ยังไงกัน” เทียร่าถามตัวเองอย่างไม่อยากจะเชื่อสายตาของตน ความมืดที่เธอพยายามที่จะทำลายมาตลอดและไม่เคยสะดุ้งสะเทือนกับพลังเวทแห่งความมืดที่มีอยู่มากมายกลับเกิดการทลายลงอย่างง่ายดายอย่างนั้นหรือ แล้วเป็นไปได้อย่างไรที่เลือดของสายเลือดสาวแห่งราทีเนียจะถูกนำมาเพื่อปลดปล่อยเธอ ในเมื่อไม่นานจะมีใครรู้เรื่องนี้เลยด้วยซ้ำ

ถึงจะไม่รู้ว่าเลือดจากสายเลือดสตรีของราทีเนียถูกนำมาสังเวยได้อย่างไร ทว่าดวงตาที่เต็มไปด้วยความแค้นจนมีสีแดงดั่งโลหิตก็ฉายแววสนใจ และก็ออกไปยังช่องทางนั้นด้วยจิตใจที่เต็มไปด้วยความยินดีปรีดาเกินจะหาคำใดมากล่าวได้ ถึงรู้สภาพของตนดีว่าอยู่ในสถานะไม่ใช่คนบนโลกนี้ แต่อัสราฟย่อมหอมหวานและน่าหลงใหลเสมอ

เมื่อออกจากकुแห่งความมืดมิดเธอก็ต้องชะงักกับภาพที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าห้องฟ้ามืดครึ้มในเวลากลางคืนกับสายฝนที่กระหน่ำลงมาอย่างบ้าคลั่งราวกับไม่ยินดีต้อนรับการกลับมาของเธอ แต่ที่ทำให้ต้องหันไปให้ความสนใจมากกว่ากลับเป็นร่างที่ชุ่มโชกไปด้วยเลือดของหญิงสาวสองนาง ร่างอันไร้ซึ่งกายหยาบเดินเข้าไปใกล้ๆ และพยายามจะลองสัมผัสร่างที่โชกเลือดทั้งสอง แล้วก็ต้องตระหนกจนแทบจะพูดไม่ออกเมื่อได้เห็นว่าหนึ่งในหญิงสาวสองคนนั้นมีใบหน้าเหมือนเธอราวกับถอดพิมพ์กันออกมา

“สายเลือดไปซานเคายังอยู่หรือนี่” เพียงแค่เห็นเธอก็รู้ทันทีว่าหญิงสาวที่มีใบหน้าเหมือนเธอ นั้นเป็นใคร เทียร่าถึงกับรำพึงกับตนเองอย่างไม่เชื่อสายตา เสียงโหวกเหวกที่ตั้งเข้ามาใกล้ทำให้เธอหันไปเห็นชายหนุ่มที่ตะโกนเรียกชื่อของคนทั้งคู่ด้วยความตระหนกและห่วงใย แล้วก็ต้องขมวดคิ้วแน่นเมื่อรับรู้ถึงสภาพที่ใกล้จะสิ้นลมหายใจของคนทั้งสอง “หากปล่อยไว้ย่อมไม่รอดแน่”

ร่างที่ดูโชกเลือดทั้งสองขีดขาราวกับว่าเลือดที่ไหลรินอยู่นั้นกำลังจะไหลหมดทั้งกาย แน่หนอนว่าหากปล่อยไว้ ยากนักที่จะกลับฟื้นคืนมาได้ ร่างโปร่งแสงที่ไม่มีใครมองเห็นนั้นยืนมองหญิงสาวทั้งคู่ด้วยสายตาที่เวทนาพร้อมทั้งนึกประณามจอมเวทและจอมปราชญ์ที่ได้วางกลไกที่คร่ำหวอดของใครก็ตามที่คิดจะช่วยเธอทั้งที่จะตั้งใจหรือไม่ก็ตาม “ข้าไม่คิดเลยว่าพวกเจ้าจะโหดร้ายขนาดนี้ ไม่อยากให้ข้ากลับมาขนาดนี้เลยหรืออย่างไร”

ไม่นานนัก ร่างโปร่งแสงก็ก้มมองตัวเองก่อนจะมองกลับไปยังร่างซุ่มซอกเลือดร่างหนึ่งแล้วเธอก็นึกรำพึงกับตัวเองเบาๆ รวากับตัดสินใจอะไรได้สักอย่าง “ถึงออกมาได้ แต่หากไม่มีกายหยาบก็คงจะทำอะไรไม่ได้ยุดีนี้นะ”

ร่างโปร่งแสงของจอมเวทมนต์ดำอันดับหนึ่งยืนมองร่างที่ตนหมายตาไว้อย่างพิจารณา ร่างบอบบางที่เลือดยังคงไหลริน มีเพียงลมหายใจแผ่วๆ เหมือนคนใกล้หมดลม มือโปร่งแสงลองยื่นเข้าไปในร่างนั้นเพื่อทดสอบดูความอ่อนล้าของสติ แล้วก็ต้องยี้มอย่างพอใจเมื่อพบว่าสติของเจ้าของร่างได้เริ่มเลือนหายประดุจดังแสงเทียนที่ริบหรี่ เรียกว่าต้องใช้เวล่อีกนานทีเดียวกว่าเธอจะรับรู้ว่ามีใครมาร่วมใช้กายหยาบร่างนี้

“ขอร่างของเจ้าให้แก่ข้าเถอนะ เพราะนั่นเป็นทางเดียวที่จะทำให้เจ้ารอด” ร่างโปร่งแสงเอ่ยพูดเบาๆ ก่อนจะหลับตาลงแล้วกลายเป็นสายลมโบกพัดรอบๆ ร่างที่ซุ่มซอกเลือดร่างนั้น “ถึงเจ้าจะไม่อาจกลับไปใช้ชีวิตดังเดิมได้ก็จงดีใจเสียเถิดที่ได้อุทิศร่างให้แก่ข้าผู้นี้”

‘ปวดเหลือเกิน’

เสียงรำพึงในจิตใจที่เข้ามาเป็นเสียงแรกในอนุสติทำให้คนเจ็บต้องค่อยๆ เผยเปลือกตาขึ้นอย่างช้าๆ แต่การขยับตัวอย่างแผ่วเบาที่ได้หารอดสายตาของผู้ที่ทำหน้าที่พยาบาลคนเจ็บได้ เธอคนนั้นเดินมามองเธอก่อนจะส่งยิ้มให้อย่างคนที่กำลังโล่งใจนไปไปกับอาการที่จนเหลือจะกล่าว

“ตื่นแล้วหรือคะ ไม่อยากเชื่อเลย” คำพูดของเธอทำให้คนที่เพิ่งตื่นต้องขมวดคิ้ว แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรนอกจากหลับตาลงอีกครั้งเพื่อทบทวนความทรงจำ เธอยังรับเสียงชวนคุยของผู้ที่ทำหน้าที่ปฐมพยาบาลแต่หาได้ใส่ใจที่จะฟังแต่อย่างใด

“คุณสลบไปวันหนึ่งเต็มๆ ไม่แปลกอะไรหรอกค่ะที่จะอ่อนเพลีย” ผู้ทำหน้าที่ปฐมพยาบาลบอกกับคนป่วยที่เอาแต่นอนหลับตาอย่างเห็นใจก่อนจะค่อยๆ ประคองร่างปวกเปียกนั้นให้ลุกขึ้นมาจับน้ำที่จ่อรออยู่แล้ว หลังจากเห็นว่าน้ำจำนวนหนึ่งได้ล่วงลงคอของคนป่วยจึงได้ปล่อยยี้ให้ร่างนั้นนอนพักตามเดิม

“คุณจำได้ไหมคะว่าเกิดอะไรขึ้น” หญิงวัยกลางคนที่ทำหน้าที่พยาบาลอาการบาดเจ็บชวนคุยเพื่อทวนความจำ เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายพยักหน้าเธอก็พูดต่อโดยไม่มองสีหน้าของคนป่วยสักนิด “คุณกับเพื่อนมาด้วยสภาพเลือดโซมกายทีเดียว ที่แรกคุณหมอบอกว่าคงไม่รอด แต่ไม่น่าเชื่อเลยนะคะ ว่าคุณจะรอดมาได้”

‘พลังเวทของโบราณศาสตร์ดีลธิธิ์เสมอ ถึงจะบอกว่าร่างกายบาดเจ็บสาหัสแต่เมื่อพลังเวทมีเต็มเปี่ยม ทำไมจะไม่รอด’ คราวนี้คนป่วยสามารถจะทบทวนเรื่องที่เกิดขึ้นมาได้ทั้งหมดจึงตอบคำถามนั้นอยู่ในใจ ส่วนดวงตาก็เปิดขึ้นแล้วกวาดมองไปรอบๆ ห้องที่ตนเองนอนราวกับจะสำรวจว่าในช่วงเวลาที่ตนเองถูกกักขังนั้นมีสิ่งใดได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วบ้าง ซึ่งการมองเช่นนั้นก็ทำให้หญิงวัยกลางคนที่เป็นผู้พยาบาลอาการบาดเจ็บต้องหันมามองอย่างสนใจแล้วออกปากทักด้วยน้ำเสียงที่ดูตื้นглั้ว

“ทำไมถึงมีดวงตาสีนี้ล่ะคะ” พยาบาลคนนั้นเอย่ปากทักอย่างตกใจพร้อมกับชี้ขึ้นมายังหน้าของผู้ที่มีดวงตาสีโลหิตอย่างไม่เกรงใจ ขณะที่คนที่เผยสีของดวงตาที่แท้จริงกลับยิ้มเย็นแล้วเอย่ถามอย่างใจเย็นเมื่อรับรู้ว่าการของตนเองกำลังดีขึ้นตามลำดับ อย่างน้อยแค่ ‘เก็บ’ คนช่างสงสัยสักคนคงไม่ยากเกินไปเป็นแน่ “แล้วปกติตาของข้าสีอะไรอย่างนั้นหรือ”

“ตาของคุณก็สี...” ไม่ต้องรอให้พูดจบมือที่อยู่ใต้ผ้าห่มก็วาดอักขระบนอากาศอย่างรวดเร็ว ส่วนปากก็ร่ายเวทอย่างชำนาญ ก่อนที่ปลายนิ้วที่ร่ายเวทจะเกิดการเรืองแสงและพุ่งไปยังกลางหน้าผากของหญิงวัยกลางคนคนนั้น ร่างที่ถูกเวทนั้นถึงกับร่วงลงไปราวกับเป็นใบไม้ร่วงพร้อมๆ กับคนที่มาด้วยอาการสาหัสเกือบตายค่อยๆ ลุกขึ้นนั่งมองผลงานของตนเองอย่างพอใจ

“ไม่ช้าเจ้าเพราะถือว่าเป็นการตอบแทนที่ดูแลข้า” คนที่ตอบแทนการดูแลด้วยวิธีการลบความจำในเรื่องสีตาลุกไปมองร่างที่หมดสติกับพื้นอย่างใจเย็น ก่อนจะค่อยๆ ลุกขึ้นมามองตัวเองในกระจก แล้วต้องเ้ม้ปากอย่างขดัใจและสบถออกมาอย่างเหลืออดเมื่อได้เห็นชัดๆ ว่าเงาของตนเองในกระจกนั้นเป็นเช่นไร “บ้าจริง”

กระจกบานนั้นสะท้อนให้เห็นว่าผู้ส่องดูภาพของตนเองนั้นเป็นหญิงสาวที่งดงามนางหนึ่ง ดวงตาสีโลหิตดูจะโดดเด่นมากที่สุดในรูปหน้า แต่ที่ทำให้เธอเกิดความไม่พอใจจนต้องสบถออกมาก็คือ สายโซ่สีแดงที่เรืองแสงซึ่งกำลังหมุนวนอยู่รอบๆ ตัวบนผิวเนื้อของเธอแน่นอน หญิงสาวที่เป็นอิสระจากความมืดมิดนี้รู้ขึ้นมาได้เองว่าลูกเล่นของกราวไรซิสและราเวนคัสยังไม่หมดเพียงแค่การกักขังเธอในคุกมืดนั้น แต่พวกนั้นยังใช้เลือดของธาตินิกายาเธอด้วยการสร้างสายโซ่เวทแห่งพันธนาการอีกด้วย

“มิน่าล่ะ เมื่อถึงขั้นรู้สีว่าพลังของตัวเองหายไปมากทีเดียว ทำได้สบนักนะพวกเจ้า” ร่างบางตรงหน้ากระจกเช่นขี้ขั้วเคียวฟันถึงบุคคลที่ได้กระทำเช่นนั้นกับเธอ หลังจากทำให้สงบได้แล้วเธอก็ค่อยๆ สูดลมหายใจเข้าลึกๆ ซ้ำๆ แล้วค่อยๆ ปรี้อตาลงเพื่อสะกด

พลังของตนเอง จนในที่สุดดวงตาสีแดงโลหิตก็เปลี่ยนไปเป็นสีดั้งเดิมของเจ้าของร่าง สาย
โซ่เรืองแสงสีแดงที่พันรอบตัวเมื่อครู่จึงหายไปเช่นกัน และนั่นก็ทำให้คนที่ควบคุมร่างกาย
นี้ได้อย่างเต็มที่ที่ย่อมออกมาเมื่อจับสังเกตและคาดเดาเงื่อนไขต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้ด้วย
ตัวเอง

“แปลว่าหากข้าใช้พลังของเทียรา โซโลทิตแห่งพันธนาการจะปรากฏออกมาสินะ”
หญิงสาวที่ตอนนี้มีจิตใจของเทียรา ไบซานเคา เข้าควบคุมร่างไว้พูดกับตัวเองอย่างคนที่
มองความคิดของอีกฝ่ายออก “คิดว่าของเด็กเล่นนี้จะทำอะไรซ้ำได้สักเท่าไรกันเสีย”

ร่างบางหันไปหยิบเสื้อคลุมแล้วเดินไปฟิงกรอบหน้าต่าง ดวงตาที่ตอนนี้น่ายสี
ดั้งเดิมมองดูทิวทัศน์ข้างนอกพร้อมๆ กับรำลึกถึงประวัติและความทรงจำของหญิงสาว
เจ้าของร่างก่อนจะรำพึงออกมาอย่างนึกเสียดายเล็กๆ กับความเป็นไปในคนสมัยปัจจุบัน
“ตระกูลไบซานเคาล่มสลายแล้วจริงๆ”

“ไม่เคยคิดเลยว่าคนในสมัยนี้ จะไม่มีใครอีกแล้วที่รู้จักชื่อของเทียรา ไบซานเคา”
หญิงสาวที่ถูกกลบชื่อออกจากสารบบของอาณาจักรเอ่ยขึ้นมาน่าอย่างนึกน้อยใจ แต่ก็ต้อง
เฝ้าปากแน่นเมื่อความทรงจำเรื่องหนึ่งได้ไหลเวียนเข้ามาในหัว “เราตายตั้งแต่ก่อตั้ง
อาณาจักรได้สามปี แปลว่าเจ้านั้นตายหลังจากที่พวกนั้นกักขังข้าไปแล้วถึงสองปี ส่วนคน
ทรยศก็แต่งงานใหม่หลังจากนั้นสินะ”

ความทรงจำของผู้ที่มีจิตวิญญาณนามว่าเทียรา ไบซานเคา ครอบครองร่างคงจะ
บอกอะไรให้วิญญาณที่มีมาแต่อดีตรับรู้ เพราะจู่ๆ เธอก็ยิ้มออกมาอย่างพึงพอใจเมื่อรู้ว่า
เจ้าของร่างมีอะไรที่น่าสนใจกว่าที่คิด “แต่ไม่คิดว่าร่างนี้จะมีความรู้เรื่องของศักดิ์สิทธิ์ทั้งสี่
แห่งอาณาจักรเซียนาดันนี้ ไม่สิ...ต้องเป็นของศักดิ์สิทธิ์ทั้งห้าต่างหาก แต่ไม่ยากเชื่อเลยว่า
เจ้าพวกนั้นจะสร้างคาถาจอมพลได้โดยที่ไม่มีข้า”

ร่างที่เริ่มหนาวผิวกายกระชับเสื้อคลุมให้แน่นขึ้น แต่กระนั้นก็เชื่อว่าจะยอมขยับตัว
หนีจากหน้าต่างบานนั้นแต่อย่างใด ตรงข้าม เธอยังคงเหม่อมองธรรมชาติยามเช้าของโลก
ที่อยู่ภายนอกที่กักขังราวกับจะซึมซับให้เต็มอ้อม แล้วรอยยิ้มนั้นก็ฉายาบบเข้ามาเมื่อรู้แล้ว
ว่าสิ่งใดบ้างที่จะช่วยให้สุขภาพของเธอเกิดขึ้นโดยสมบูรณ์ “แต่ในที่สุดราที่เฝ้ายามก็มีสาย
เลือดเป็นผู้หญิงกับเขาได้”

ผู้ที่ถูกกักขังในความมืดมิดและหนาวเหน็บของสุสานปฐมกษัตริย์เปลี่ยนดวงตา
ของตนเองเป็นสีแดงดังโลหิตอีกครั้ง ก่อนจะสะบัดมือออกไปเบื้องหน้าเพื่อสร้างภาพ
แผนที่ของอาณาจักรจากความทรงจำของหญิงสาวผู้เป็นเจ้าของร่างโดยไม่ยี่หระต่อสาย

โศลิตแดงที่เรืองแสงขึ้นมาเพื่อจำกัดพลังของเธอ

“พวกนั้นใช้สุสานหลวงขององค์ปฐมกษัตริย์เป็นที่กักขังข้า แต่ทำไมถึงอยู่ตรงนี้” คนที่เพิ่งจะได้รู้ว่าตนเองนั้นถูกขังอยู่ที่ใดเอ่ยขึ้นอย่างแปลกใจต่อสถานที่ที่ตั้ง จะไม่ให้เธอแปลกใจได้อย่างไรในเมื่อตำแหน่งที่สุสานหลวงขององค์ปฐมกษัตริย์ตั้งนั้นอยู่ไม่ไกลจากคฤหาสน์หลังเก่าของตระกูลโบซานเคาสักเท่าใดนัก “งั้นข้าคงต้องกลับไปคีคฤหาสน์เสียหน่อยแล้ว ถึงจะไม่มีใครคอยขังอยู่ที่นั่นเลยก็ตาม”

“ช่างดูไม่ได้เอาเสียเลย คฤหาสน์ของโบซานเคาที่ได้ชื่อว่างดงามมากแห่งหนึ่งในอดีต”

หญิงสาวที่อยู่ในผ้าคลุมสีดำยืนมองซากปรักหักพังตรงหน้าทีครั้งหนึ่งคือคฤหาสน์ของตระกูลที่ยิ่งใหญ่ในอดีตด้วยความรู้สึกขวนสั่นใจและคุมแค้น แต่แล้วเธอก็ต้องพบกับความประหลาดใจเมื่อได้เข้าไปข้างในแล้วพบว่า นอกจากความมืดครึ้มของตัวอาคารอันเกิดจากเงาวัลย์และไม่เลื้อยมาพันเกาะ ข้างในนั้นกลับดูดีราวกับไม่มีความเสื่อมถอยของวัตถุที่ควรจะเป็นไปตามกาลเวลา

“มันเป็นไปได้ยังไงกัน” หญิงสาวใช้ดวงตาสีโลหิตของตนมองดูของภายในบ้านอย่างไม่อยากเชื่อสายตา จะให้เชื่อสายตาตัวเองได้อย่างไร เพราะนอกจากของทุกอย่างจะไม่ทรุดโทรมแล้วการจัดวางของมันก็ยังคงเป็นเหมือนกับก่อนที่เธอจะจากไปเสียด้วยซ้ำ ราวกับว่าเธอเพิ่งจะจากบ้านหลังนี้ไปเมื่อไม่นานนี้เอง

แต่แล้วความประหลาดใจก็แปรเปลี่ยนเป็นความขุ่นใจเมื่อเธอหันไปมองเห็นภาพวาดรูปใหญ่ที่วางอยู่มุมหนึ่งของห้องรับแขก รูปภาพที่เกิดจากการบิดเบี้ยวของจอมปราชญ์อันดับหนึ่งของดินแดน รูปภาพที่มีใครๆ หลายคนอยู่ในนั้น เริ่มตั้งแต่ตัวเธอ คนที่เคยนับถือเป็นที่ อีกหลายๆ คนที่ผูกพันเป็นเพื่อน และใครบางคนที่มีเธอมีใจและถือว่าเป็นคนรัก

ฟู! ไม่ต้องเสียเวลาพิจารณาให้มากนัก ภาพวาดดังกล่าวก็ถูกการสับดับนิ้วเพียงเล็กน้อยก่อให้เกิดประกายไฟและเผาไหม้จนไม่เหลือแม้แต่เศษซาก ส่วนคนที่กระทำการดังกล่าวก็สับดับหน้าหนีไม่คิดแม้จะหันไปมอง ก่อนจะตัดสินใจเดินลงไปยังห้องใต้ดินของคฤหาสน์หลังนี้ตามความเคยชิน

ถึงจะไม่คาดหวังสิ่งใดกับการมาเยือนถิ่นเก่าของตน แต่เธอก็รู้ว่าที่เดินลงในห้องใต้ดินก็ต้องพบกับความประหลาดใจอีกครั้ง เมื่อพบว่าภายในห้องใต้ดินที่เย็นเยียบมี

ร่างร่างหนึ่งนอนนิ่งอยู่บนแท่นสี่เหลี่ยมยกพื้นสูงอยู่กลางห้อง อาศัยเพียงแสงไฟจากคบเพลิง เธอก็ต้องเบิกตากว้างแล้วถลันเข้าไปใกล้ๆ เมื่อมองเห็นได้ถนัดๆ ว่าใครกันที่นอนอยู่ตรงนั้น

“ทานิส” หญิงสาวเรียกชื่อเจ้าของร่างที่หลับใหลนั้นได้อย่างแม่นยำจนจะตัดสินใจเอื้อมมือไปสัมผัสด้วยความรู้สึกที่ติดใจอะไรบางอย่าง ทว่าก็ต้องถอยห่างไปเมื่อพบว่าร่างกายที่ตนได้สัมผัสอยู่นั้นมันหาได้มาจากร่างเนื้อของมนุษย์หากแต่เป็นชีผึ่ง จากจิตสัมผัสที่แม่นยำเธอก็สามารถรับรู้ได้ว่าร่างของทานิสที่อยู่ตรงหน้ายังคงมีจิตวิญญาณอย่างแรงกล้าของทานิสที่เธอรูจักในอดีตฝังแน่นไว้

“ตุ๊กตาเวท คนอย่างเจ้าไม่น่าที่จะทำได้” เทียบว่าพึ่งออกมาอย่างไม่อยากเชื่อสายตาของตนเอง แต่เมื่อมองเห็นการจารึกอักขรบนแผ่นหินซึ่งลายมือที่สลักอักษรไว้นั้นก็เป็นลายมือของทานิสคนนั้นอย่างแน่นอน เธอก็เริ่มที่จะเชื่อแล้วว่าตุ๊กตาตรงหน้านี้เป็นฝีมือของทานิสจริง ๆ

บนแผ่นศิลาได้เขียนบอกไว้ว่า ทานิสเชื่อว่าเธอจะต้องกลับมา หากแต่สังขารที่ร่วงโรยอาจจะไม่มีทางรอดได้ถึงวันนั้น พ่อบ้านผู้ซื่อสัตย์จึงได้ตัดสินใจใช้เถาธูลีบางส่วนของตนเองรวมเข้ากับชีผึ่งสร้างเป็นตุ๊กตารูปตัวของเขาเองแล้วฝังจิตส่วนหนึ่งไว้ที่ตุ๊กตาตัวนี้ หากวันใดที่เทียบว่ากลับมา ก็ขอให้มอบชีวิตให้กับตุ๊กตาตัวนี้เพื่อให้กลายเป็นทาสรับใช้ผู้ซื่อสัตย์สืบต่อไป

เพียงหยดเลือดไม่กี่หยดกับพลังเวทที่ถึงแม้ถูกสะกด ก็ยังมีอยู่อย่างเหลือเพื่อตุ๊กตาเวทก็ก่อให้เกิดชีวิตขึ้นมาได้ ชีวิตที่พร้อมจะรับใช้นายของตนอย่างเต็มความสามารถ ร่างภูมิฐานในเลือดคลุ้มสับสนได้ทรุดลงตรงหน้าของเธอพร้อมทั้งร้องถามความต้องการจากผู้เป็นนาย “พระนางต้องการให้ข้ากระทำการใด”

ใบหน้าทั้งดงามเผยดวงตาสีโลหิตที่แสดงความพอใจต่อผลงานตรงหน้าก่อนจะทรุดลงนั่งที่บัลลังก์สำหรับผู้ที่เจ้าบ้าน แล้วทำหน้าที่ครุ่นคิดบอกกับทาสผู้ซื่อสัตย์อย่างใจเย็น “ข้ามีของหลายอย่างที่อยากได้ ทานิส”

ใบหน้าหวานที่เผยแว่แห่งความเยินยาระบมมองไปยังมือของตนเองอย่างคนที่รับรู้ได้ถึงอาการชาซึ่งเชื่อว่ามันน่าจะมาจากการฝังใช้พลังเวททั้งที่เธอยังถูกสะกดอย่างแน่นอน “แต่ตอนนี้ข้าต้องการจอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนิรันดร์ของกราโชริสและตัวของท่านหญิงแห่งราทีเนีย”

“จอกศักดิ์สิทธิ์แห่งนิรันดร์ของกราโชริสและตัวของท่านหญิงแห่งราทีเนีย” ทานิสที่รอเธอมานานเฝ้าทวนอย่างไม่เข้าใจ หากแต่เมื่อได้เห็นสายตาที่ว่าเธอต้องการตามนั้น

จริงๆ ตึกตาเวทจึงได้แต่ค้ำบและถอยออกไปหาวิธีการที่จะทำให้เจ้านายของตนเองได้ของตามที่ต้องการ

“เมื่อพวกเจ้าสะกดข้าได้ ทำไมข้าจะหาทางคลายไม่ได้” ใบหน้าดงามมองไปยังเปลวไฟบนคบเพลิงพร้อมรอยยิ้มเยาะ “แล้วเราจะรู้กันว่าพวกเจ้ากับข้า ใครมันจะแน่นกว่ากัน”

ดับ!

เสียงของที่หล่นลงมาตามแรงลมทำให้ร่างที่นอนหลับอยู่ต้องสะดุ้งตื่น แล้วดวงตาที่ปิดปรือก็ลืมขึ้นมาเป็นสีโลหิตก่อนที่จะเจ้าของร่างจะลุกขึ้นมาสวมเสื้อคลุมและยืนมองดวงอาทิตย์ที่กำลังขึ้นอย่างกระฉับกระเฉง พร้อมทั้งรำพึงออกมาเบาๆ “ทำไมถึงฝันถึงเรื่องเก่าๆ นั้นะ”

ยังคงเป็นคำถามที่เธอเองก็หาคำตอบไม่ได้เหมือนกันว่าทำไมจึงฝันเห็นความทรงจำเก่าๆ เหล่านั้นได้ สุสานที่พังทลาย การตัดสินใจที่จะลี้ภัยของหญิงสาวคนนี้ การกลับไปทีศฤหาสน์และค้นพบว่ายังมีทานิสรอเธออยู่ถึงแม้ว่าจะรออยู่ในรูปลักษณะของตึกตาเวทก็ตาม และความผิดหวังที่จอมเวทหนุ่มกลับมาเมื่อเปล่าพร้อมกับบอกว่าทานิหญิงแห่งชาติหนีรอดไปได้

ถึงแม้จะผิดหวังแต่ความเท่าทันในอีกฝ่ายที่ล่วงลับไปแล้วก็ทำให้คาดเดาได้ว่าทางชาติเนียเองก็ควรจะรู้และได้เตรียมการป้องกันไว้ด้วยเช่นกัน เพราะขนาดผู้ถูกผนึกเช่นเธอที่รู้ถึงการผนึกพลังของจอมเวทและจอมปราชญ์ที่มีความเสมอเท่าเทียมกันทั้งในด้านพลังและความรู้ ยังสามารถสังหรณ์ใจได้ทันทีถึงสิ่งที่ใช้ในการปลดผนึกคร่าวๆ ว่าอีกฝ่ายเองก็ไม่ได้คิดจะจงใจปิดแต่อย่างใด แล้วชาติเนียจะไม่รู้ได้อย่างไรกัน ถึงเขาจะคิดไม่ถึงแต่กราโคริสและราเวนคัสก็ต้องตกเตือนไว้บ้างไม่มากก็น้อย

ส่วนเรื่องของจอกคักดีสิทธีแห่งนรินทรก็เช่นกัน กราโคริสย่อมรู้ว่าเธอต้องรู้และถึงทางนั้นจะเตรียมการไว้อย่างดีขนาดไหนแต่ก็ไม่ว่าจะทำการปกปิดแต่อย่างใดตรงข้าม คำกล่าวถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ประจำดินแดนทั้งสี่และสิ่งที่เรียกว่าคาทาจอมพลที่เธอก็ไม่เคยรู้มาก่อนว่า บุคคลพวกนั้นจะสามารถสร้างสิ่งนั้นขึ้นมาได้ทั้งๆ ที่ไม่มีเธอ ยังคงมีให้ได้อยู่ทั่วไประวาทจะย่ำเตือนการมีตัวตนของมัน ซึ่งนั่นก็ทำให้เธอตั้งเป้าหมายใหม่มาของคักดีสิทธีชั้นต่างๆ ที่หญิงสาวเจ้าของร่างเชื่อมั่นจะต้องอยู่ที่โรงเรียนเสนาธิการแห่งอานาธิเชย

“หมดเวลาเล่นสนุกแล้วสินะ” คนที่ฝันถึงเรื่องในอดีตมองดวงอาทิตย์ขึ้นอย่าง
เหม่อลอยแล้วยิ้มน้อยๆ เมื่อคิดถึงคำพูดสุดท้ายของตนเองในความฝันก่อนจะเอ่ยคำ
ท้าทายให้ลอยไปตามสายลม “อีกไม่นาน จอกั๊กดีลิตี้แห่งนิรันดร์จะต้องตกเป็นของข้า
หากไม่เชื่อจงคอยดูไว้ให้ดี กราไซริส”

ฝึกงานยามปิดทอง 1

แสงแดดยามเช้าที่เรียกให้สิ่งมีชีวิตต่างๆ ต้องลุกขึ้นมาจากนิทรากำลังทอแสงสว่างไปทั่วแผ่นดิน ในตลาดอันเป็นแหล่งที่มีผู้คนไปรวมกันมากที่สุดในเวลานี้ได้มีชาวบ้านต่างลุกขึ้นมาจับจ่ายสินค้า เสียงพูดคุยและความคึกคักของร้านรวงที่เปิดกันแน่นหนาช่วยสร้างสีสันให้กับดินแดนที่ได้ชื่อว่ามีรายได้จากเหมืองทองคำที่สุดในอาณาจักรอาณิเซีย หรือที่ใครๆ ต่างพากันเรียกว่า ดินแดนแห่งจอมเวทกราโซริส

ไม่ใช่เพียงแต่ย่านการค้าเท่านั้นที่เริ่มมีเสียงอึกทึกของผู้คนที่ตื่นจากการพักผ่อนในยามราตรี ในปราสาทอันตั้งอยู่ใจกลางของเมืองกราโซริสเองก็มีการเริ่มทำงานของผู้ที่ต้องรับผิดชอบต่อความเป็นอยู่และความสงบสุขของประชาชนในดินแดน ท่านซารอส เจ้าเมืองกราโซริสกำลังอ่านแผนการพัฒนาเมืองอย่างเอาใจใส่เพื่อเตรียมความพร้อมในการประชุมกับเหล่านักวางแผนทั้งหลายที่จะนำข้อมูลมาเสนอท่านในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า

ขณะเดียวกัน ที่กรมทหารของกราโซริสภายใต้ความรับผิดชอบของท่านซาราสเวส ทหารที่มียศต่ำที่สุดเริ่มฝึกซ้อมตนเองภายใต้การควบคุมของผู้ที่มียศสูงกว่าเพื่อให้มีฝีมือที่มากพอที่จะปกป้องผู้คนที่พวกเขารัก ผู้ที่อยู่ยามก็กำลังปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างเคร่งครัด ส่วนคนอื่นๆ นั้นก็กำลังทำหน้าที่ของพวกเขาตามที่ได้รับมอบหมาย

ท่านเสนาซาราสเวสเดินก้าวอย่างด้วยท่าที่สบายๆ ไม่รีบร้อน ในมือมีเอกสารที่ต้องการจะให้คนสนิทที่อยู่ใต้บังคับบัญชาช่วยแก้ไข ทั้งๆ ที่หากว่ากันไปตามความเป็นจริงแล้วเรื่องแค่นี้ก็ไม่น่าจะเป็นเหตุผลให้ท่านเสนาแห่งดินแดนจอมเวทต้องเดินไปหาลูกน้องเอง แต่อย่างน้อยมันคงจะดีกว่าไม่มีข้ออ้างอะไรเลยในการไปเจอใครบางคนที่อยู่ในห้องนั้น

“ท่านเสนาจะมีอะไรหรือครับ” เจ้าของห้องที่เป็นคนสนิทลุกขึ้นต้อนรับผู้เป็นเจ้านายของตนอย่างแปลกใจ เขาเลิกคิ้วมองเอกสารที่ท่านเสนายื่นมาวางไว้ตรงหน้าขณะที่สายตาก็ดูดสายไปรอบๆ ห้องราวกับจะหาอะไรสักอย่าง แต่ไม่ทันที่เขาจะได้เข้าปากถาม ท่านเสนาที่ไม่น่าจะมาที่นี่กับออกนอกมาเสียก่อน

“เอกสารมันไม่เรียบร้อย ต้องแก้ไขอีกหน่อยนะ การิม”

“แต่ท่านก็ไม่เห็นต้องมาเองเลยนี่ครับ” การิมผู้เป็นนายทหารคนสนิทบอกกับเจ้านายของตนอย่างคนที่สนิทและคุ้นเคยกันมานาน ซึ่งนั่นก็ไม่ทำให้ท่านเสนาซาราสเวสรู้สึกอะไรนอกจากยกไหล่อย่างไร้ความหมายก่อนจะเอ่ยถามหาใครบางคนที่ทำให้การิมต้องพยักหน้าอย่างพอใจแล้วว่าเจ้านายของตนเองมาถึงที่นี่ด้วยพระอันใด

“แล้วพวกเด็กๆ ไปไหนล่ะ ท่านผู้เทศ”

“ให้ไปช่วยฝ่ายเสมียนเตรียมเอกสารครับท่าน จะให้ผมเรียกมาพบไหมครับ” ผู้ที่ทำหน้าที่ในเทศงานของนักเรียนที่มาฝึกภาคปฏิบัติในวิชาวิถีคิดของประชาให้กับนักเรียนของอานาธิเซียสก็ตอบคำถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบพร้อมทั้งเสนอความช่วยเหลือ แต่ท่านเสนาที่โบกมือบอกไม่ต้อง พร้อมทั้งทำท่าจะเดินออกไปนอกห้อง ส่งผลให้นายทหารคนสนิทต้องยักคิ้วแฉะเจ้านายอย่างไม่นึกเกรงใจ “ระวังจะโดนนิทนาบาล์เอียงนะครับท่าน”

“ช่างอะไร” ท่านเสนาบอกกับนายทหารคนสนิทอย่างไม่ใส่ใจ ดวงตาสีเขียวมรกตฉายแววเจ้าเล่ห์เล็กน้อยก่อนจะเดินออกไปนอกห้องทำงานพร้อมทั้งให้เหตุผลที่ฟังดูก็ชวนน่าเชื่อถือไม่เบา “ลูกเพื่อน ไม่ไปดูที่โดนนิทนาบาล์อยู่นั้นละ”

เสียงพูดคุ้ยที่มีเสียงหัวเราะคิกคักอันฟังดูคุ้นหูแว่วออกมาทำให้ท่านเสนาซาราสเวสต้องชะงักงัน จากนั้นจึงค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้ห้องทำงานของฝ่ายเสมียนด้วยฝีเท้าอันเบากริบ แล้วค่อยๆ ยื่นหน้าเข้าไปมองหาเจ้าของเสียงหัวเราะที่คุ้นหูคุ้นใจของท่าน จนเมื่อมองดูจนมั่นใจแล้วท่านเสนาจึงออกปากทักที่ทำให้อีกฝ่ายพากันสะดุ้ง “เป็นเจ้าจริงๆ ด้วยไร้ข้า”

“ท่านเสนา!” คุณหญิงโรซ่า กราราเซีย หันเรียกชื่อสามีมองนางด้วยความตกใจ ก่อนจะเปลี่ยนมาเป็นการมองค้อนอย่างไม่พึงพอใจกับการกระทำที่เหมือนจะแก่งแย่งกันแบบนี้ “ทำแบบนี้ตกใจหมด”

“ข้าต่างหากที่ต้องตกใจ” ท่านเสนาส่ายหน้าให้กับคุณหญิงของท่านราวกับคาดการณืไว้อยู่แล้วว่ายิ่งเสียท่านย่อมหนีไม่พ้นการนิทนาบาล์เอียงเป็นแน่ หากภรรยาของท่านยังทำอริอารอบกับนักเรียนจากอานาธิเซียสที่มาฝึกภาคปฏิบัติในวิชาวิถีคิดของประชา

ในปีนี้ “นี่ยังไม่ถึงได้มาถึงนี่ แล้วคนอื่นๆ ไปไหนกันหมด”

“ก็ท่านใช้งานพวกเด็กๆ มากไปจนไม่ได้มาหาข้าเลยนะลึคะ” คุณหญิงของท่านเสนาบดีสามิด้วยน้ำเสียงไม่จริงจังนัก ก่อนจะส่งสายตาเอ็นดูมายังบุคคลทั้งสี่ที่พร้อมใจกันยืนตัวตรงตั้งแต่ท่านเสนาแห่งกราโชริสเข้ามาในห้องนี้แล้ว “ส่วนคนอื่นๆ เขาก็ออกไปทำงานของพวกเขาลึคะ ตอนที่เข้ามา เห็นพวกเขากำลังออกไปข้างนอกเพื่อส่งหนังสือเวียนก็เลยนั่งคุยกับพวกเด็กๆ รอพวกเขากลับมา”

“ถ้าไม่ให้มาทำงานจะเรียกว่าฝึกได้ยังไง จริงไหมเด็กๆ” ท่านเสนาหันไปถามเหล่าเด็กๆ ที่ยืนอยู่ด้วยใบหน้าที่ยิ้มละไม ความเป็นกันเองและความใจดีที่ท่านเสนาแห่งแดนตะวันตกมีให้กับพวกนักเรียนที่พบกันตั้งแต่วันแรกกับความคุ้นเคยรู้จักในฐานะของพ่อเพื่อนทำให้เด็กๆ ของท่านเสนาต้องยิ้มออกมาพร้อมกับพยักหน้าสันทน

“ใช่ค่ะ” นักเรียนคนแรกที่ตอบรับความคิดเห็นของท่านเสนา เป็นหญิงสาวที่มีดวงตาสีม่วงคราม เส้นผมสีทองสยายเต็มแผ่นหลัง เธอมองไปยังเพื่อนๆ อีกสามคนราวกับจะหาพวก “การได้มาฝึกที่นี่นับว่าเป็นโชคดีของพวกข้าค่ะ”

“สวดฟาห์พุตถูก การมาที่นี่เป็นประสบการณ์ที่ดีจริงๆ ค่ะ” หญิงสาวในเครื่องแบบนักเรียนเสนาธิการอีกคนทำหน้าที่ช่วยเสริมเพื่อนก่อนจะหันไปกระเช้าหญิงสาวอีกหนึ่งนางที่พยายามทำเป็นเนียนไม่พูดอะไร “อีกอย่าง อนาคตาเซียก็จะได้มาทำความคุ้นเคยกับสภาพอากาศแล้วก็ความเป็นอยู่ของที่นี่ด้วย”

“นาตาซา!” ท่านหญิงจากคอนดาเลียเรียกเพื่อนเสียงเข้มแข็งๆ ที่ใบหน้านั้นแดงก่ำทำให้ดูไม่น่ากลัวเลยสักนิด แล้วท่านหญิงจากคอนดาเลียก็ต้องหันไปมองเพื่อนสาวอีกคนที่เอาแต่ปิดปากพยายามเก็บเสียงหัวเราะ แต่อาการของเธอนั้นก็แสดงออกอย่างเปิดเผยว่า เจ้าหล่อนกำลังขบขันอย่างเต็มที่ “เธอก็ด้วยเนร่า เมื่อไรจะเลิกหัวเราะเสียที”

“ขอโทษ แต่มันอดขำไม่ได้เวลาเห็นเธอหน้าแดง” ว่าที่หัวหน้าหอพักอาชาเวหาในอนาคตส่งยิ้มหวานให้เพื่อนอย่างเอาใจ แล้วดูเจ้าหล่อนจะได้ใจอีกไม่น้อยเมื่อหันไปเห็นใบหน้าที่แสดงอาการพอกพองใจของท่านผู้ใหญ่อีกสองในห้องนั้น “แต่ยังไม่ก็น่าเสียตายนะที่โชราเวสไม่ได้มาด้วย หมอนั่นจะได้ช่วยให้เธอได้รู้จักกราโชริสดีกว่านี่”

“ไม่มากไม่เห็นเป็นไรเลย” ท่านเสนาชาราเวสบอกกับเด็กๆ ของท่านด้วยน้ำเสียงสบายๆ ราวกับว่าท่านไม่ได้คิดเสียอกเสียใจกับการที่ลูกชายไม่ได้มาอยู่ใกล้ๆ เลยสักนิด ตรงกันข้ามดูเหมือนว่าท่านจะดีอกดีใจเป็นนักหนาที่ได้สาวๆ จากเลติเอเนอมาที่นั่นแทน “ให้ไปฝึกที่อื่นก็ได้อยู่แล้ว อีกหน่อยก็ต้องกลับมาทำงานที่นี่จนเมื่อตายไปข้าง เรื่องที่จะ

ทำให้อนาสตาเซียคุ้นชินกับที่นี้ยกหน้าที่ให้เขาไป เขายอมอยู่แล้วละ”

“ป่าวว่าเราอย่าไปแซวอนาสตาเซียให้มากกว่านี้เลยนะจ๊ะ” เมื่อเห็นว่าอนาสตาเซียกำลังหน้าแดงก่ำจากการถูกรุมแก้งของสาว ๆ จากเลดี้เอเนอและสามีของนางเอง คุณหญิงโรซ่าหันมาช่วยหญิงสาวที่สามีบอกว่าเจ้าหล่อนคือคนที่ลูกชายถูกใจซึ่งตอนนั้นนางเองก็ถูกใจด้วยเช่นกัน ก่อนจะหันไปถามสามีด้วยน้ำเสียงเอาการเอางาน “แล้วท่านเสนามาพบเด็ก ๆ มีอะไรหรือเปล่าคะ”

“พอดีจะมาคุยกับพวกเด็กๆ เกี่ยวกับการมาฝึกที่นี่หน่อย” ท่านเสนาบอกกับภรรยาด้วยน้ำเสียงเป็นการเป็นงานเช่นกัน ซึ่งคุณหญิงของท่านเสนาที่ทำไว้รับทราบแล้ว ลูกจากแก่อีรรวกับจะเปิดโอกาสให้ท่านได้คุยกับพวกเด็กๆ อย่างเต็มที่

“ถ้าอย่างนั้น ข้าจะไปหาน้ำชากับขนมมาให้แล้วกันนะคะ”

“ข้าขอไปช่วยนะคะ” ดูเหมือนว่าอนาสตาเซียจะมองเห็นความหมายอะไรสักอย่างในคำพูดของท่านเสนา เธอจึงรีบอาสาช่วยถือของเป็นคนแรกก่อนจะหันไปทางนรแล้ว ออกปากชวนเพื่อนให้ไปด้วยกันกับเธอ “เธอมาช่วยฉันดีกว่านะเนร่า พอเรากลับมาท่านเสนาคงจะซักถามสองคนนี่เสร็จพอดี”

ไร้ความคิดเห็นใดๆ จากสาวสวยแห่งหออาชาเวหา นอกจากรอยยิ้มตอบรับกับการเดินตามอนาสตาเซียและคุณหญิงโรซ่าออกไปจากห้องแต่โดยดี ท่านเสนาออกจนเสียงฝีเท้าดังไกลออกไปเรื่อยๆ กระทั่งเชื่อว่าจะไม่มีความได้ยืมบทสนทนาแน่แล้ว ท่านจึงได้หันมาพูดคุยกับสเตฟานีและนาตาชาอีกครั้ง “ดูเหมือนว่าอนาสตาเซียจะเข้าใจลงออกคิดๆ ไปก็น่าสงสารเนร่าที่หลงมาอยู่กับพวกเจ้าทั้งสาม แต่ยังไงเธอก็ยังช่วงนี้รับคุยกันดีกว่านะ งานหนักไหมพวกหลานๆ”

“ไม่เลยคะ แต่คงต้องบอกว่าน่าเสียดาย” นาตาชียอมรับรองคำพูดของตน ดวงตาสีน้ำทะเลสบเข้ากับดวงตาของท่านเจ้าเมืองแห่งกราโชรียอดยั้งใจเพื่อจะบอกว่าสิ่งที่เธอเสียดายนั่นคืออะไร “ถ้าพวกโชรเวสได้มาฝึกกับพวกเราด้วย พวกนั้นคงจะมีอะไรให้ท่านลุงรู้สึกสนุกกว่านี้”

“คนที่บ่นเสียดายมากที่สุดคือคุณคารลคะ” สเตฟานีพูดด้วยน้ำเสียงที่เบาปานกระซิบพร้อมทั้งบอกเหตุผลที่ทำหน้าที่เฝ้าบนเสียดายนักหนา “รอบบ่นว่าน่าเสียดายที่ไม่ได้มาเที่ยวที่กราโชริส”

“ลุงก็เสียดายที่ท่านชายเจ้าเสน่ห์แห่งธาที่เนียไม่ได้มาที่นี่” ท่านเสนาชาวเวสเลือกใช้คำที่ทำให้สองสาวเข้าใจว่าท่านกำลังหมายถึงใคร สีหน้าที่บอกว่าเสียดายอย่างสุดซึ้งต่าง

จากการพูดถึงลูกชายตัวเองที่ไม่ได้มาที่นี้ชวนทำให้คิดว่า ถ้าโศราเวสกับท่านชายเจ้าเสน่ห์ที่ท่านลงพูดถึงได้มาที่นี้จริงๆ มันจะเป็นเช่นไร

“แต่ทำไงได้ ถึงสูงจะอยากให้มาที่กราโชริสแต่คาเอราสต้องไม่ยอมอยู่แล้ว” คนที่รู้จักนิสัยเพื่อนของตัวเองดีบ่นออกมาอย่างไม่จริงจัง พร้อมทั้งทำนายอาการของเพื่อนราวกับตนเองเป็นนักทำนายด้วยสีหน้าที่ฉายความขบขันเมื่อนึกถึงอาการของเพื่อนที่น่าจะเป็นในตอนนั้น “แบบนี้ละดีแล้ว สมน้ำหน้าเจ้าคาเอราสมัน ป่านนี้ไกรจนวนหวดกระดิกไปแล้วมั้ง”

“แต่คุณคาเรลก็ยังยืนยันว่าถ้าทำได้ก็อยากมากทักทายท่านลุงสักครั้ง” นาทาซาบอกกับท่านเสนาแห่งปัจฉิมทิศด้วยน้ำเสียงเอการเอางานเมื่อเน้นย้ำความต้องการของคนที่ไม่มีโอกาสได้มาที่นี้ ดวงตาสีเขียวน้ำทะเลฉายแววหนักอกหนักใจกับการถ่ายทอดข้อความที่ได้รับฝากมา “เพราะว่าอยากจะคุยกับท่านลุงเรื่องจกศักดิ์สิทธิ์แห่งนรินทร”

“มีอะไรอย่างนั้นหรือ” ท่านเสนาซาราเวสหรือตามองเด็กสาวทั้งสองอย่างพอนึกรู้อยู่บ้างในอาการผิดปกติที่พวกเธอพยายามจะหลบซ่อน แล้วเอ่ยถามดักคออย่างรู้เท่าทัน “ไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องใช้มันไม่ใช่หรือไง”

“สำหรับพวกเรา ไม่มีหรอกค่ะ” สเตฟาเนียปฏิเสธด้วยรอยยิ้มละไม แต่สายตานั้นก็กลับเต็มไปด้วยความเคร่งเครียดขณะที่ยังทำการฝากข้อความของท่านหญิงแห่งธาทีเนียอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง “แต่คุณคาเรลบอกไว้ว่าหากท่านลุงถามมาแบบนี้ ก็ให้ตอบว่าคนที่ต้องการจกศักดิ์สิทธิ์แห่งนรินทรนั้นจะต้องเอามาเป็นของตนให้ได้คือ ท่านเทียรา”

“ท่านเทียรา” ท่านเสนาทวนชื่อของคนที่ต้องการจกศักดิ์สิทธิ์แห่งนรินทรด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเบา แต่ในน้ำเสียงนั้นก็กลับไม่มีการแปลกใจหรือตกใจสักนิด ราวกับว่าท่านเองก็รู้จักคนที่พวกเธอเอ่ยถึงและระลึกได้อยู่แล้วว่าวันนี้จะต้องมาถึง “มันใจได้ยังไงว่าท่านเทียราต้องการมัน”

“โศราเวสเป็นคนบอกเองค่ะ ว่าท่านราเวนคัสเตือนเอาไว้ว่าจกศักดิ์สิทธิ์แห่งนรินทรจะเป็นสิ่งที่ท่านเทียราต้องการมากที่สุด จากคำพูดของท่านราเวนคัสพวกเราคิดว่าท่านเทียราจะต้องไม่ยอมปล่อยให้จกศักดิ์สิทธิ์แห่งนรินทรหลุดมือไปได้เด็ดขาด” นาทาซาที่สังเกตเห็นถึงความนิ่งจนน่าแปลกใจของท่านเสนาแห่งกราโชริสอดที่จะเฝ้าปากขณะทีครุ่นคิดถึงความคิดปกตินี้ไม่ได้ ซึ่งอาการของเธอก็ทำให้รอดพ้นสายตาของท่านเสนาซาราเวสแต่อย่างใด

“เรื่องนั้นช่างมันก่อนเถอะ แต่คิดใหม่ว่าตอนนี้ท่านชายรองผู้ทรงเสน่ห์ของ

ชาที่เนียกำลังทำอะไรอยู่” ในที่สุดท่านเสนาภีชวนสองสาวให้เปลี่ยนเรื่องคุย การกระทำดังกล่าวทำให้สเตฟานีหันไปมองหน้านางตาซาอย่างนึกขัดใจก่อนจะเข้าใจว่าทำไมจู่ๆ ท่านจึงชวนเปลี่ยนเรื่องเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าและเสียงพูดคุยของอนาสตาเซียมาจากข้างนอกห้อง แล้วพวกเธอก็ต้องหันมาให้ความสนใจกับท่านเสนาซาราวลอีกครั้งเมื่อได้ยินคำถามที่เจือไปด้วยเสียงหัวเราะของท่าน “สงสัยว่าคงจะกำลังสนุกกับการฝึกงานจนลืมเรื่องที่พักพวกเจ้ามาแล้วละมัง”

ไร้ความคิดเห็นใดๆ จากสองสาวนอกจากจะหันมามองหน้ากันแล้วส่ายหน้า พลางอดคิดไม่ได้ว่า ในเวลาเดียวกันบนห้องฟ้าผืนเดียวกันนี้ บุคคลที่พวกเธอและท่านเสนาซาราวลกำลังพูดถึงนั้นจะทำอะไรอยู่ คนคนนั้นจะตั้งอกตั้งใจฝึกงานอยู่หรือไม่ และคนคนนั้นจะลืมเรื่องที่ฝากพวกเธอมาคุยจริงอย่างที่ท่านเสนาคาถการณไว้วางใจนะ หรือนอกจากนั้นพวกเธอก็ยังพร้อมใจอธิษฐานถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ว่า ขอให้คนที่เธอพูดถึงนั้นอย่าได้ก่อเรื่องใดๆ ในตอนนี้อย่าง

“เฮ!”

เสียงโห่ร้องที่ดังก้องไปทั่วโรงซ้อมอาวุธของเหล่าราชองครักษ์ซึ่งตั้งอยู่มุมหนึ่งของวังหลวง เรียกความสนใจจากทหารยามที่ยืนเข้าเวรอยู่ข้างนอกได้ไม่น้อย หากแต่หน้าที่ที่ต้องทำให้พวกเขาไม่สามารถจะเข้าไปร่วมวงด้วยได้ ทำได้เพียงแค่นึกกระลั่นกระส่ายรอให้ใครออกมาเล่าให้ฟังถึงผลการต่อสู้ที่เกิดขึ้นข้างใน

เคล้ง!

เสียงอาวุธที่กระทบกันสุดแรงทำให้เหล่าคนดูส่งเสียงโห่ร้องกันอีกเป็นเท่าทวี ซึ่งหากว่าทางสเตฟานีมีญาณวิเศษเพียงแต่นิด เธอคงจะรู้ว่าสิ่งที่เธอเคยอ่อนน้อมขอต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ดูจะไม่ผลใดๆ เลยทั้งสิ้น เมื่อได้พบว่าหนึ่งในเหล่าผู้ที่ยืนชมการประลองดาบอย่างดูดีดุดได้มีคนที่ไม่สมควรจะมาทำตัวเป็นหนึ่งในเหล่าผู้ชมอย่างเนียนๆ

“อ้าว! เร็วๆ! จะลงข้างไหนก็รีบลง จะปิดรับแหงแล้วนะ” เสียงเชิญชวนให้ทำผิดกฎกันให้ถ่วนๆ หน้าของทหารราชองครักษ์นายหนึ่งทำให้เฮนรี่ที่ยืนมองการต่อสู้นานพอควรและเตรียมที่จะควักเงินออกมาต้องหันถามคนที่ยืนอยู่ถัดจากเขามาเพื่อขอความคิดเห็นจากเพื่อนที่ยืนหัวเราะอย่างน่าหมั่นไส้ “คิดว่าฝ่ายไหนจะชนะ แดง? น้ำเงิน?”

“ฝ่ายที่เก่งกว่าไง” คำตอบที่ฟังดูเหมือนจะชวนให้มาลองดาบให้คนอื่นฯ ได้ชมกันนอกเวทีทำให้เฮนรี่ต้องหันมองหน้าเพื่อนเต็มๆ ตารางักจะหาความคิดของอีกฝ่าย แต่

แล้วก็ต้องเป็นฝ่ายอ่อนใจเสียเองเมื่อคนตอบหันมามองทางเขาด้วยสายตาบึ้งแบ้ว ประกอบคำถามของตนเอง “หรือฉันพูดผิด”

“ไม่ผิด แต่ก็ไม่ได้ถูก” เวราเน่ที่ยืนอยู่ข้างๆ เขาหันไปบอกคนที่ยืนข้างตัวเธอ แต่เป็นอีกข้างหนึ่งด้วยน้ำเสียงที่อ่อนใจพร้อมกับเหวี่ยงก้อนให้อย่างน่ามอง แล้วเอ่ยถามใหม่ด้วยน้ำเสียงที่เจือไปด้วยกระแสดูกถาม “แล้วนายคิดว่าแดงกับน้ำเงินใครมีฝีมือดีกว่ากัน”

เมื่อได้ยินน้ำเสียงกึ่งดุของหญิงสาวจากมังกรวารีที่หลงเข้ามาอยู่ด้วยกัน คนฟังก็ถึงกับคอย่นอย่างนึกเกรง ก่อนจะหันไปถามเพื่อนที่ยืนอยู่ทางขวาของตนอย่างขอความคิดเห็น “นายคิดว่ายังไงโซราเวส ฉันจะได้เล่นถูกข้าง”

“คิดว่าการประลองจบเราคงโดนลงโทษก่อนได้เงินนะสิ” ไม่ต้องรอให้มีการไคร่ครวญให้เสียเวลา โซราเวสก็หันมาแยกเขี้ยวใส่คนถามพร้อมทั้งพยักพยิตไปทางประตูตะวันตกที่ตอนนี้มีใครหลายคนกำลังเดินเข้ามาอย่างคนที่มีสายตาดีเป็นเยี่ยม “โน่นพี่คารีเยสน่าที่มาแล้ว”

“มาเล่นด้วยมั้ง” คนที่มองพี่ตัวเองเป็นเหมือนๆ กับทหารรุ่นพี่คนอื่นๆ พยายามจะคิดไปในทางที่ดี แต่แล้วก็ต้องเสียส้นหลังรวบเมื่อโซราเวสที่แอบเฝ้ากล้องส่องทางไกลเข้ามาในที่นั้นเพื่อหมายดูการต่อสู้ให้ถนัดได้ยกกล้องนั้นส่องไปทางท่านหัวหน้าราชวงศ์จักรีพิทักษ์ราชันแล้วส่งกล้องในมือมาให้พร้อมทั้งหันมาถามเธอแบบคนที่มองจากความเป็นจริง “หน้าตาถึงได้ถ่มมึงถึงขนาดนั้น นายไม่คิดหรือว่าพี่เขาจะมาเล่นพวกเรา”

“ช่วยแล้ว จักรียะแผ่นหะ” คนตาดีที่รับกล้องของเพื่อนมาส่องบ๊อบก็เจอบ๊อบสบถกับตัวเองเบาๆ ก่อนจะจุดเพื่อนสาวให้รีบเดินหนีไปทางประตูตะวันออก ส่งผลให้เซนรี่ต้องเดินตามไปด้วยเพราะถูกเวราเน่ดึงไว้อีกทอด ส่วนโซราเวสที่มองเห็นเป็นคนแรกได้แต่เดินตามออกไปอย่างช้าๆ พร้อมทั้งส่ายหัวไปมากับคำพูดของเพื่อนแล้วบอกกับตัวเองว่าดีแล้วที่สามสาวไปอยู่ที่กราโคริส ไม่เช่นนั้นคงได้แจกก้อนให้คำพูดแบบนี้จนปวดคออีกแน่ๆ

“ใครมันไปฟ้องพี่คารีเยสว่ามีการเล่นการพนันนะ” คนนำเพื่อนแผ่นออกมาจากหอซ่อมอาวุธของพวกองครักษ์ที่ตอนนี้กลายเป็นเวทีการประลองและวงพนัน อาศัยเวลาที่ทุกคนกำลังสนใจกับการประลองตรงหน้าบนอุบขณะค่อยๆ เคลื่อนกายไปทางประตูทิศตะวันออก จนกระทั่งเห็นว่าสามารถนำเพื่อนๆ หนีออกมาได้เป็นกลุ่มแรกแน่ๆ ก็ตัดสินใจตะโกนบอกคนอื่นว่า ที่กำลังเฝ้ามาเกี่ยวกับการเสี่ยงเซียมซีให้รับรู้ถึงอันตรายที่กำลังจะมาถึง

“สลายตัวเร็ว พี่คารีเยสมาแล้ว! ทางประตูตะวันตก!”

เท่านั้นเอง ทั้งเหล่าผู้ชมและคนประลองก็แตกกระจายราวกับผึ้งแตกรัง ส่วนคนที่

หวังดีกับชาวบ้านที่เสี่ยงเตือนกรีบอาศัยจังหวะนี้นำเพื่อนวิ่งออกไปสุดฝีเท้า แล้วอาศัยความเจนจัดในพื้นที่ของโศราเวสให้ช่วยพาหลบหลีกเหล่าองครักษ์ตำแหน่งสูงๆ ของกองงานราชองครักษ์พิทักษ์ราชัน ก่อนจะพากันนั่งหอบเหนื่อยไปตามๆ กันเมื่อมายังจุดที่น่าจะปลอดภัยที่สุด

“ต่อไปไม่ต้องชวนแล้วนะยะ” เมื่อพ้นออกมาในระยะปลอดภัยและอาการเหนื่อยหอบหายไป เวราเน็กหันไปต่อว่าคนที่ชวนให้ไปดูอะไรที่ทำให้เธอต้องมาวิ่งดับแลบอย่างเหลืออด “เนี่ยนะสนุก วังหนิพวกพี่คาเรียสสนุกตายละ”

“แต่เธอก็ยืนดูตั้งนานไม่ใช่หรือไง” คนถูกต่อว่ารีบหาข้อแก้ตัวมาแก้เสียยกใหญ่ ราวกับว่าจะไม่ยอมผิดคนเดียว “ถ้าไม่สนุกคงไม่มองจนเพลินหรือจริงไหม”

“แต่นายเป็นคนชวนไม่ใช่หรือไง คารอส” เวราเนย์ยังคงกล่าวโทษว่าอีกฝ่ายเป็นคนผิดอยู่ดี ทำให้คารอสของเวราเนย์นั้นต้องกลอกตาขึ้นก่อนจะยกสองมืออย่างนึกยอมแพ้แล้วเดินนำเพื่อนๆ ไปยังกรมที่พวกตนเข้ามาสังกัดเพื่อฝึกภาคปฏิบัติในวิชาวิถีคิดของประชา พร้อมทั้งบ่นหงุดหงิดอย่างนึกเสียดาย

“อีกนิดเดียวก็คงจะรู้ผล พี่คาเรียสไม่น่ามาขัดเลย”

“อ้อเธอ” คำตอบรับที่ไม่ได้ดังมาจากด้านหลังหากแต่เป็นคนที่นั่งอยู่บนโซฟาในมุมรับแขกของกองงานราชองครักษ์ปกครองราชัน ทำให้พวกเขาพากันหันไปมองอย่างตกใจ ก่อนจะพากันโล่งอกโล่งใจเมื่อมองเห็นชัดๆ ว่าใครกันที่นั่งมองพวกเธออยู่ “คิดว่าใครพวกนายนี่เอง”

“แล้วคุณคารอสคิดว่าพวกผมเป็นใครล่ะครับ” น้ำเสียงกลั้วหัวเราะแฝงไปด้วยความเอ็นดูของราวิน ธานาส ที่ใครๆ รู้จัก ทำให้คนถูกถามมีสีหน้าดีขึ้น ก่อนจะต้องทำคายนี้อีกรอบเมื่อเห็นเจ้าสายเลือดจอมปราชญ์ส่ายหน้าและมองมาอย่างนี้กระอาใจ “ถ้าพี่คาเรียสจับได้พวกนายจะเป็นยังไงคิดบ้างไหม”

“เอาน่าๆ ยังไงก็รอดมาได้แล้วไม่ใช่หรือไง” เราฟที่พยายามจะกลั่นเสียงหัวเราะและปรับหน้าให้หนึ่งเมื่อหันไปทางมาเคซัสพยายามที่จะไกล่เกลี่ยช่วยเพื่อนอย่างเต็มที่ก่อนจะหันไปมองเพื่อนร่วมกลุ่มฝึกอีกคนที่เอาแต่นั่งนิ่งมาตั้งแต่ต้น “พูดไปก็ไม่มีประโยชน์จริงไหมเรย์”

“ก็เห็นๆ กันอยู่” คนพูดน้อยบอกกับเพื่อนต่างหอบเบาๆ เหมือนคนที่ทำใจได้มานานแล้วกับนิสัยของคนตรงหน้า แต่แล้วคนที่ทำใจได้ก็ต้องส่งสายตาดูไปยังคนปากดีเป็นครั้งแรกของวัน เมื่อได้ยินคำถามที่ตั้งขึ้นมาอย่างสงสัย “ที่มาดูฉันนี่เป็นเพราะพวก

นายโกรธที่พวกฉันไม่ชวนใช้ไหม”

ทันทีที่โซราเวลกับเซนรีได้ยินคำถามนั้นพวกเขาก็พากันหันหลังเพื่อซ่อนรอยยิ้ม ในขณะที่เราซึ่งมาฝึกวิถีคิดของประชากรกลุ่มเดียวกับคนที่บอกกับใครๆ ในกองงานราช-
องค์รักษ์พิทักษ์ราชสำนักชื่อว่าวินก็ต่างพร้อมใจกันอมยิ้มอย่างคนที่พยายามสะกดเสียง
หัวเราะ ส่วนมาเคซัสก็กำลังนั่งนิ่งหนึ่งถึงสิบเพื่อสะกดไม่ให้ต้องส่งเสียงวักเพื่อยออกมา
เมื่อได้ยินคนที่ถูกคุมขังนั้นเอ่ยถามเสียงซื่อแต่เนื้อหาไม่ได้ซื่อเลยสักนิด “แหม พวกฉัน
หวังดีหรอกนะ เพราะที่คาเรียสเขาออกจะอยากดูแลพวกนายไม่ให้คลาดสายตาดานานนั้น
ใครมันจะกล้าชวน”

“สรุปแล้วนี้ นายไม่เคยรับรู้เลยใช่ไหมว่าที่คาเรียสเขาเอ็นดูพวกฉันขนาดนี้เพราะ
ใคร” ในที่สุดมาเคซัสก็เริ่มจะประสาทร่อนกับคำพูดเจื้อยแจ้วของเพื่อนที่เขาพยายามคิด
เสมอว่านี่คือผู้หญิงของแท้ แถมมีฐานันดรศักดิ์เป็นถึงท่านหญิงคารลล่า ธาที่เอเนีย ท่าน
หญิงแห่งธาที่เนียเสียด้วย ก็อดใจไม่ไหวที่จะย้าหาสาเหตุของฐานะความเป็นอยู่ของพวกเขา
เขาในสถานการณ์ปัจจุบัน ซึ่งทำทางเดือดเกือบทะลุองศาของมาเคซัสก็ส่งผลให้โซราเวล
ต้องส่งเสียงหัวเราะออกมาอย่างไม่สามารถจะอดกลั้นได้อีกต่อไป

‘ก็สมควรจะให้มาเคซัสมันสติแตกละนะ’ โซราเวลบอกกับตัวเองเช่นนั้นในขณะที่
ยังไม่สามารถควบคุมใบหน้าไม่ให้ฉีกยิ้มด้วยความยากลำบาก เมื่อนึกถึงสีหน้าของเพื่อน
ตั้งแต่พวกเขาได้รู้ว่าใครจะได้ไปฝึกวิถีคิดของประชากรที่โหดร้าย

ทันทีที่มีการประกาศกลุ่มและที่ฝึกในวิชาวิถีคิดของประชากรตามการบูรณาการการ
ศึกษาของเอริค คาเซส อดีตรุ่นพี่และปัจจุบันดำรงตำแหน่งอาจารย์ประจำหอวิหคอัคคี
เหล่านักเรียนปีสามที่กำลังจะได้เป็นปีสี่ในอีกไม่นานนี้ก็ได้อ่านร้องไห้ ร้องเฮ และร้องเอ๊ะ
ตามประกาศความพอใจ ความแข็ง และความประหลาดใจที่เกิดขึ้น ร้องไห้ เกิดมาจากหลาย
คนที่ได้ไปฝึกเสียไกลถิ่นประหนึ่งว่าเกือบขิดติดชายแดนของอาณาจักร เต็มไปด้วยความ
กันดาร เรื่องแะกลับบ้านไม่ต้องพูดถึง เรียกว่าเลิกคิดไปเลยน่าจะดีเสียกว่า นอกจากนี้
กลุ่มที่พวกเขาจะต้องร่วมด้วยนั้นกลับไม่มีเพื่อนที่สนิท คู่แค้น หรืออยู่หอเดียวกันสักคน

ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานั้นคือองค์ประกอบที่เป็นทางตรงข้ามกับพวกที่ร้องเฮ
เนื่องจากสถานที่ฝึกส่วนใหญ่จะเป็นกรมกองในสังกัดของท่านเสนาบดีทั้งสี่ดินแดน
ปราสาททั้งสี่ที่ท่านเจ้าเมืองรับผิดชอบ ซึ่งจัดเป็นโซนแห่งความเจริญ เป็นส่วนของ
อาณัติเซียซึ่งจะอยู่ภายใต้การดูแลของทางกลาโหม และแน่นอนว่าถ้าไม่เช่นนั้นตอนนี้ก็ไม่รู้
ว่าจะได้ไปเฮกันตอนไหน

แต่ที่ทำให้หลายคนพากันร้องเอ๊ะ กลับเป็นรายชื่อสถานที่รับนักเรียนเข้าฝึกที่เรียกว่า พลิกโผและสร้างความประหลาดใจให้กับพวกนักเรียนในแบบที่เรียกว่า ‘สุดๆ’ เพราะในปีนี้ได้มีกองงานที่ตั้งอยู่ในดินแดนอาณานิคมที่มีชื่ออยู่ภายใต้งานของกลาโหมแต่ไม่ได้ทำงานขึ้นตรงต่อกลาโหมกลับยอมเปิดรับนักเรียนพวกนี้เข้าไปฝึกงาน นั่นก็คือ กองงานราชวงศ์ราชพัทลุงราชันและกองงานราชวงศ์ราชปักษ์ราชินีนั่นเอง

เมื่อกองงานที่ไม่เคยตอบรับการฝึกภาคปฏิบัติจากโรงเรียนการทหารที่ใหญ่มาจนกว่า ก็เปิดรับนักเรียนเข้าไปฝึก ก็ย่อมเป็นธรรมดาที่เหล่านักเรียนทั้งหลายต่างพากันค้นหาผู้โชคดีที่จะได้เที่ยววงหลวงกันยกใหญ่ หลายคนพากันเล็งคนนั้นเดาคนนั้นกันเสียมากมาย แต่สุดท้ายพวกเขาก็ได้คำตอบว่ากลุ่มคนที่โชคดีนั้นก็คือ พวกเขาที่อยู่ในที่นี้ทั้งแปดคนนั่นเอง

ทันทีที่ได้เห็นรายชื่อและสถานที่ฝึก จะบอกว่าเป็นเรื่องของความโชคดีก็คงจะต้องสงสัยว่ามันโชคดีจริงๆ หรือเปล่า เพราะดูเหมือนว่าเจ้าชายแห่งอาณาจักรที่น่าจะดีปี่มากกว่าใครเพราะได้อยู่ใกล้คนที่อยากเอาไว้มากๆ กลับตีหน้านิ่งไม่ยินดียินร้าย แต่ถ้าจะบอกว่าเป็นเรื่องบังเอิญมันก็ช่างเป็นความบังเอิญที่ตอบได้ไม่เต็มปากเสียเหลือเกิน ซึ่งหากให้พูดกันตามจริงแล้วดูเหมือนว่าทุกอย่างจะเป็นไปตามความตั้งใจของใครบางคนที่อยู่เบื้องบนเสียมากกว่า

เมื่อเขา ท่านชายผู้ทรงเสน่ห์ของธาที่เนี่ยในสายตาใครๆ เฮนรี่ และเวราเน่ คือผู้ที่ได้เข้าฝึกในกองงานราชวงศ์ราชปักษ์ราชินีภายใต้การดูแลของพีเชเรส ซึ่งทันทีที่พวกเขาไปปรากฏตัวต่อหน้าท่านหัวหน้ากองทั้งสองเพื่อรายงานตัวและบอกว่าได้กลุ่มของพีเชเรส เขาก็เห็นดวงตาที่ห่อประกายกว้างและอาการกั๊กอย่างขัดใจของพีเคเรียสที่รู้ว่าน้องสาวสุดที่รักของตนไม่ได้มาอยู่ในการดูแลของเขา แต่ยังไงในตอนนั้นโธราเวลก็คิดว่าเขาอาจจะเข้าใจที่ชายของเพื่อนอยู่บ้างหลังจากได้ยินญาติผู้พี่ของตนมากระซิบบอกว่า เมื่อหลังของการฝึกงานที่เกิดขึ้นในครั้งนี้มีตัวการคนสำคัญชนิดชี้เป็นชี้ตายให้กับใครๆ ได้ทั้งแผ่นดินถึงจะไม่อยากเชื่อ แต่เพียงแค่นั้นคนนั้นออกปากนัดเดียวกับท่านอาจารย์ใหญ่ พวกเขทั้งแปดคนก็ได้มาอยู่ที่นี้ด้วยประการฉะนี้ แถมยังเป็นการสลับกลุ่มที่ทำให้พี่ชายจอมหวงน้องต้องถึงกับกลืนไม่เข้าคายไม่ออกทีเดียว

แต่ก็เชื่อว่าเซเรสจะไม่รู้หรือดูไม่ออก ท่านหัวหน้ากองราชวงศ์ราชปักษ์ราชินีซึ่งรับหน้าที่เป็นผู้นิเทศทั้งหมดจึงได้รับแบ่งกลุ่มในการดูแลเพื่อให้เพื่อนของตนยอมคลายใจลงก่อนที่จะอาละวาดหนัก ผลที่ได้จึงเป็นเขาและคารลล่าได้มาอยู่ภายใต้การดูแลของพี

เซเรสโดยตรง ส่วนเฮรี่และเวราเนกลับไปขึ้นตรงกับพีเทรฟที่เป็นรองหัวหน้าของกองนี้ ซึ่งต้องยอมรับว่าพวกเขานั้นโชคดียิ่งกว่าใครๆ อิจฉาจริงๆ นั่นแหละ

แต่ในทางกลับกัน เหล่าสี่คนผู้โชคร้ายในสายตาของโซราเวสอันประกอบไปด้วย เจ้าชายแห่งอาณาจักรปลอมตัวมา คนกำมะลอจากลาคอน ท่านชายนักปราชญ์จากราเวนคัส และคนหลงกลุ่มอย่างว่าที่สามีของท่านหญิงแห่งเลดีเนส ก็ได้ไปอยู่ในกองงานราของครักษ์พิทักษ์ราชัน เขาก็มองเห็นความวุ่นวายอยู่ร่ำไร

เมื่อเห็นสายตาที่ท่านชายใหญ่แห่งธาทีเนียจ้องมองเจ้านายของเขาตาเขม็ง จนอดที่จะรู้สึกไม่ได้ว่างานนี้มีเรื่องแหงๆ และก็จริงดังคาด เมื่อพีเคาเรียสแสดงอาการว่ายินดีต้อนรับด้วยการจัดกลุ่มเอาเจ้าชายของอาณาจักรกับน้องชายของตนมาอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของตนเอง และจัดให้พีมาเลนซ์เอามาเค็สไปดูแล ส่วนเรฟาก็ยกให้พีโปซ่าที่เป็นรองหัวหน้ากองช่วยสอนสั่ง

ซึ่งมองผาดๆ ก็ไม่ต่างอะไรกับการกระทำของพีเซเรสสักเท่าใดนัก หากแต่คนที่รู้เบื้องลึกเบื้องหลังของเรื่องทั้งหมดอย่างเขา มาเค็ส แล้วก็พีเซเรส รวมไปถึงคนที่ต้องอยู่ภายใต้อาณัติของท่านหัวหน้ากองราชองครักษ์พิทักษ์ราชันอย่างท่านชายตัวจริงแห่งธาทีเนียอย่างคารอสและเจ้าชายแห่งอาณาจักร มีหรือจะมองไม่ออกว่าการกระทำของเขานั้นเป็นการควบคุมให้เรย์จะต้องอยู่ภายในสายตาเพื่อป้องกันไม่ให้แอบดอดมาหาคาเรลล่า นั่นเอง แล้วแบบนี้จะไม่ให้มาเค็สที่จะต้องอยู่กับเรย์ตลอดเวลาที่พีมาเลนซ์หนีไปหาพี่ลิกาเซียหนีภรรยาเสียขึ้นมาได้อย่างไร

“ไม่พอใจอะไรคารอสนั่นหรือ มาเค็ส” เวราเนซึ่งเป็นผู้หญิงเพียงหนึ่งเดียวในสายตาของใครๆ ที่ไม่ใช่พวกเขาที่ได้มาฝึกงานในกองงานราของครักษ์ปกปักรักษินี เอ่ยถามมาเค็สด้วยน้ำเสียงที่ออกจะปกป้องท่านชายรองแห่งธาทีเนียของเธอซึ่งนั่นก็ทำให้โซราเวสต้องถอนออกมาจากความคิดของตนเอง เขาเห็นดวงตาสีทองห่อประกายของดอกไม้งามในสายตาของใครๆ ที่พลัดหลงเข้ามาฝึกที่เดียวกับพวกเขาจะเคลือบแคลงไปด้วยความไม่เข้าใจและออกจะตีปัดป้องท่านชายกำมะลอที่เป็นสมาชิกของกลุ่มนี้และกำลังยืนกอดดอกส้มยัมเหยๆ ไปเป็นทัพหน้า

“ใครจะกล้าไม่พอใจเจ้าคารอสของเธอกันเวราเน” มาเค็สบอกเพื่อนสาวต่างหอด้วยน้ำเสียงเป็นเชิงหยันไล่ แต่สายตานั้นแฝงไปด้วยความสงสารเล็กๆ ที่เพื่อนสนิทอย่างเขา คารอส และเรย์ เท่านั้นถึงจะดูออก ก่อนจะหันไปมองเพื่อนร่วมกลุ่มที่มาสังกัดกองงานราของครักษ์พิทักษ์ราชันแล้วก็ต้องถอนใจออกมา “ใครมันจะไปกล้าหาเรื่องน้องของ

พี่คะเรียสกัน”

“เฮ้ยๆ เตียวไครมาได้ยินอย่างนั้นจะเสียหายนะ” คนกลัวเสียหายรีบขัดขึ้นทันที ก่อนจะรีบเบี่ยงประเด็นเมื่อมองเห็นความสงสัยบนใบหน้าของเราพบกับเฮนรี่ที่มีต่ออาชีพกิริยาของสายเลือดจอมปราชญ์แห่งราเวนคัสโดยการถามเพื่อนด้วยน้ำเสียงเป็นงานเป็นการอย่างที่สุด “แล้วสรุปที่พวกนายมาที่วันนี้มีอะไรหรือเปล่า”

“ไม่มีอะไรหรอกครับ” ท่านชายตัวจริงแห่งธาที่เนี่ยสวมบทบาทคนจากลาคอนได้ยอดเยี่ยม ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้มละไมและสายตาที่มองมาเป็นเชิงตักเตือนเล็กๆ ขอเน้น...เล็กน้อยๆ “พอดีพวกผมได้ยินว่าพี่คะเรียสจะไปจับพวกเล่นการพนันที่โรงซ่อมอาวุธ ก็เลยเดากันว่าคุณคารอสน่าจะอยู่ที่นั่นด้วยเลยมาดักรอที่นั่นกัน”

“เออ ดีเนอะ” คนที่ได้รับความหวังโยอย่างเต็มเปี่ยมบอกกับพี่ชายของตนด้วยน้ำเสียงไม่สออารมณ์สักเท่าไรนัก “พวกฉันอยู่โรงซ่อมอาวุธแต่พวกนายกลับมารอที่นั่นแล้วถ้าฉันถูกจับจะได้เจอกันไหมเนี่ย”

“ไม่ได้คิดมานั่งรอที่นั่นหรอกครับ” พี่ชายที่หน้าเสียเพราะได้ยินคำประชดของน้องสาวรีบแก้ตัวขึ้นเป็นคนแรก “ตอนแรกก็ตั้งใจจะไปหาที่โรงซ่อมอาวุธเหมือนกัน แต่คุณมาเค็สห้ามเอาไว้”

“ไม่เห็นต้องไปกันหมดนี่ เพราะคนที่เขาตัวไม่รอดในกลุ่มของพวกนาย ก็คงจะมีแค่นายคนเดียวเท่านั้นแหละคารอส” มาเค็สบอกด้วยน้ำเสียงเรียบๆ อย่างชวนทะเลาะ แต่คนคิดจะต่อปากก็ได้แต่เงิบกริบเมื่อเห็นดวงตาสีฟ้าใสทอประกายเจ้าเล่ห์แหลมมองไปทางคนที่พูดน้อยนับคำได้แล้วปล่อยประโยคเด็ดมายังเธอที่ท่าเธอคนฟังถึงกับไ้กิน “แล้วคุณอย่างนายก็คงไม่มีใครยอมให้ถูกจับง่ายๆ อยู่แล้วละนะ อย่างเมื่อกี้ ถ้านายกลับเข้ามาช้ากว่านี้สักนาที ใครบางคนก็จะถลาออกไปแล้ว”

“ก็อยากเห็นนายถูกจับสักครั้ง” เราที่ไม่รู้เรื่องราวความน้อยใจๆ ได้แต่ส่ายหัวและอาศัยจังหวะที่คนปากดีเกิดภาวะเงิบแบบไม่มีเหตุผลเอ่ยขึ้นเบาๆ อย่างนึกถึงคนที่ตีความหมายไปเป็นอย่างอื่นชนิดที่คนฟังต้องถึงกับแยกเขี้ยวอย่างหงุดหงิด “ถ้าไ้ยังคงจะปรออย่างนายถูกจับ พี่ๆ ที่นั่นคงโดนกวาดล้างกันไปแล้วละมัง”

ฝึกงานยามปิดเทอม 2

“ก็เกือบๆ ละ”

คำตอบที่ดังมาจากนอกวงทำให้พวกนักเรียนฝึกงานที่มานั่งสุมหัวคุยกันในที่นี้พากันสะดุ้ง แล้วคาเรลล่าก็ต้องยืนตัวแข็งเมื่อรู้สึกได้ว่ามีใครบางคนกำลังกดขาของเธอไว้แค่มองจากทางตาเธอก็เห็นใบหน้าคมคายของพี่ชายเพื่อนผู้เป็นท่านชายแห่งกราโชริส หัวหน้ากองงานราชวงศ์กรัษปภักราชินี และเป็นผู้นี้เทศนานให้กับเธอแล้วก็โซราเวลกำลังยื่นหน้าเข้ามาราวกับจะขอมีส่วนร่วมในการสนทนาด้วย

“ตกใจหมดพี่” โซราเวลที่ถูกกดด้วยมืออีกข้างหนึ่งหันมาบอกกับพี่ชายพร้อมทั้งค่อยๆ ดึงพี่ชายของตนหมายให้ถอยห่างจากคาเรลล่าราวกับมองเห็นสายตาที่สดใสแสงแรงกล้าเข้ามาอย่างไม่เกรงกลัวรุ่นน้องสองคนที่ยืนขึ้นเพื่อต้อนรับการมาของท่านหัวหน้ากองงานราชวงศ์กรัษปภักราชินี “ถอยมาเหอะ ผมร้อน”

เซเรสหัวเราะเบาๆ อย่างรู้ทันน้องชายของตนก่อนจะเหล่มาทางคาเรลล่าที่เอาแต่ยิ้มประจบส่งมาให้สลับกับเจ้าชายรัชทายาทที่ต้องลดยศศักดิ์ของตนลงมาเป็นแค่หลานชายของท่านมหาเสนา ซึ่งยังคงมองเขาอย่างท้าทายก่อนจะแก้มองให้น้องชายของตนกับท่านชายแห่งราเวนคัสประสาธเลี้ยวเล่นๆ จากการระแวงว่าเจ้านายของตนจะมีอาการหลุดออกมาหรือไม่ ด้วยการยื่นหน้าไปใกล้ๆ คาเรลล่าที่เอาแต่ยืนยิ้มแหย่ไม่กล้าขยับถอยหนี

“โง่ เมื่อกี้เล่นได้หรือเสีย” คำถามที่ประกาศอย่างโจ่งแจ้งว่าท่านผู้เทศนาให้การสนับสนุนความคิดที่อิสระของนักเรียนฝึกงานลึ้นดี ทำให้เราต้องเลิกจ้องมองแล้วหันไปถามเฮนรี่กับเวราเนที่ต่างถอนหายใจเสียงดังด้วยความสงสัยเต็มที่

“พี่เซเรสใจดีขนาดนี้เลยหรือ”

“กรณีพิเศษ เฉพาะเจ้าคารอสเท่านั้น” เฮนรีเป็นตัวแทนในการตอบคำถาม ว่าที่หัวหน้าหอมังกรวารีเหล่ไปทางท่านชายจากกราโซริสแล้วก็หันมาบอกกับเพื่อนด้วยน้ำเสียงเจือความขำ “รู้สึกว่าเขาจะถือหางให้ท้ายคารอสมากกว่าโซราเวสเสียอีก แต่ก็ไม่แปลกอะไรหรอกนะ ก็เจ้านั่นมันมีเสน่ห์กับเด็ก พวกผู้หญิง แล้วก็พวกผู้ใหญ่มานานแล้วนี่”

“ดีแล้วละ” โซราเวสที่ยืนอยู่ไม่ไกลกันและได้ยินเสียงนินทาเต็มๆ หันมาบอกเพื่อนด้วยน้ำเสียงไม่ทุกข์ไม่ร้อนกับการที่พี่ชายเห็นคนอื่นดีกว่าตน กลับกันกลับมาเคซัสที่เขาแต่ยืมขึ้นๆ เหมือนกับนี่อะไรได้ว่าการมีเสน่ห์แบบไหนถึงจะเรียกว่าไม่ดี “ก็ขอให้อย่าไปมีเสน่ห์กับพวกผู้ชายก็แล้วกัน ไม่งั้นยุ่งแน่”

“พูดแบบนี้มันชนลูกนะ” เวราเน่บอกกับมาเคซัสขณะที่มือก็ลูบแขนของตนอย่างคนที่นึกภาพตาม “ถึงหมอนั่นมันจะหน้าหวานแค่ไหนแต่ก็คงไม่มีผู้ชายคนไหนหลวมตัวเปลี่ยนรสนิยมหรอก”

“ขอให้เป็นอย่างที่พูดเถอะ” โซราเวสพูดด้วยรอยยิ้มละไมแล้วเลื้อยบมองไปทางเจ้านายของตนที่ยืนยืนจ้องพี่เขเรสตาไม่กะพริบ แล้วหันไปทางท่านชายตัวจริงแห่งธาที่เนีย จึงได้เห็นวพี่ชายจอมหวงได้หลุดออกจากอาการหวงน้องแล้วก็เอาแต่มองการสนทนาของน้องสาวอย่างไม่ละสายตาเช่นกัน

“ยังไม่ทันจะได้วางเงินที่ค่าเรียสก็โผล่มาก่อนครับ” คนที่ไม่ว่าแล้ว่านอกวงกำลังนินทาอะไรตันทันไปคุยกับชายหนุ่มรุ่นพี่อย่างสนิทสนม แฉมลงทางประโยคว่า ‘ครับ’ หน้าตาเฉย พร้อมทั้งบอกถึงพ้องกับพี่เพื่อนด้วยสีหน้าของคนที่เสียตมเสียตาย “ที่แรกก็คิดว่าพี่ค่าเรียสจะมาเล่นด้วย ดีว่าโซราเวสมันส่องกล้องเห็นเสียก่อน พอเห็นว่าหน้าแบบนี้ไม่ได้ไปเล่นแงๆ ก็เลยรีบเผ่นออกมาได้อย่างปลอดภัย”

“ช่วยไม่ได้ ทำไมตอนที่จะไปเล่นไม่ไปชวนพี่ชายเราเสียก่อนล่ะ” เซเรสที่รู้นิสัยเพื่อนของตนดีบอกกับน้องของเพื่อนด้วยน้ำเสียงที่เจือไปด้วยความขบขัน “เราเล่นหนีไปเล่นสนุก เจ้าคารอสมันก็น้อยใจนะสิ”

“พี่ค่าเรียสเป็นคนสั่งห้ามไม่ให้พวกผมไปที่นั่นเองนะครับ แล้วผมจะไปชวนพี่เขาไปเล่นด้วยได้ไง” คำตอบของคารอสทำให้เจ้าชายตัวจริงเสียงจริงของอาณาจักรส่งสายตาเข้าใจอะไรบางอย่างไปยังท่านชายตัวจริงจากธาที่เนียและที่ได้ตอบรับกลับมาก็คือสายตาที่เหมือนกับว่าคาดการณ์ไว้ได้ตั้งนานแล้ว ในขณะที่เดียวกันโซราเวสที่รู้เรื่องนี้ดีก็หันไปยิ้มพร้อมทั้งส่ายหน้าไปยังมาเคซัสราวกับจะเห็นใจอีกฝ่าย ซึ่งสิ่งที่ท่านชายแห่งราเวนคัสมีมาให้ก็คือสายตาแห่งความระอากใจเหลือคำบรรยาย

จะไม่ให้ทั้งสี่ชายต้องทำหน้าอย่างนั้นได้อย่างไร ในเมื่อทางสามหนุ่มแห่งหวิหค
อัคคีที่ไปอยู่กับท่านราชของครักษ์พิทักษ์ราชันเกิดจับสังเกตได้ว่า ถึงจะฝึกอยู่ใกล้ๆ กันและ
ถึงแม้จะเป็นน้องสาวสุดที่รัก แต่ท่านหญิงแห่งธาที่เนียที่เอาชื่อพี่ชายมาใช้กลับไม่เคยย่าง
กรายมาในมรณของพวกเรา ทั้งๆ ที่เจ้าตัวก็เที่ยวสร้างมิตรภาพกับใครๆ ไปทั่วจนได้
เป็นขวัญใจของราชของครักษ์ทั้งสองกอง

แต่ถึงจะสงสัยทว่าก็ยังนึกไปไม่ถึงเหมือนกันว่าสาเหตุของการอยู่ใกล้แต่สบตา
รู้สึกเหมือนห่างดังเขากันนั้นมาจากฤทธิ์เดชของเจ้าพี่ชายคนโตจอมทวงที่ถือคติว่าถ้าตัว
เองไม่เจอ ใครก็อย่าหวังจะได้เจอ และหากคารลล่าไม่พุดอะไรออกมาอย่างพาชื่อแบบนี้
พวกเขาจะได้เก็บเรื่องนี้มาคิดเตาคำตอบกันเองไปอีกนานทีเดียว

สีหน้าที่บอกอะไรได้หลากหลายของสี่หนุ่มแห่งหวิหคอัคคีทำเอาเซเรสเกือบจะ
ปล่อยเสียงหัวเราะกึกใหญ่ ในที่สุด ท่านชายหนุ่มแห่งกรราโซริสปล่อยเสียงหัวเราะออกมา
จริงๆ แบบไม่มีเกรงใจ แล้วค่อยเฉลยทีหลังถึงการเข้ามาก่อวุ่นในเวลานี้เพื่อเบี่ยงเบน
ความสนใจจากเฮนรี่ เวราเน่ และเรฟา ที่มองเห็นเขาหัวเราะอย่างกับคนบ้าด้วยความไม่
เข้าใจ “พี่ไม่ได้คิดจะมาถามหรือลองโทษอะไรหรอกนะ แต่ที่มานี้ก็เพราะจะมาช่วยพวกนาย
ต่างหาก โน่น! คาเรียสมันมาโน่นแล้ว”

จริงอย่างที่เซเรสว่า เพราะแค่คารลล่าหันไปตามคำบอกก็พบพี่ชายในชุดราช-
ของครักษ์เต็มยศเดินหน้าถ่มมึงทิ้งเข้ามา เล่นเอาคนมองถึงกับใจหล่นไปที่ตาตุ่มก่อนจะบัน
หันไม่รู้ไม่ชี้ชักทักทายพี่ชายเพื่อเอาฤกษ์ “พี่คาเรียสมถึงนี้มีอะไรหรือครับ”

ไร้คำตอบใดๆ จากท่านหัวหน้าราชของครักษ์พิทักษ์ราชันนอกจากสายตาที่มองนิ่ง
ไปยังป่าของน้องสาวที่พยายามจะแสดงบทน้องชายอย่างเต็มสามารถ สายตาที่ทิ่มแทง
ราวกับเข็มทำให้เจ้าของมืออย่างเซเรสต้องยอมคลายมือลงแต่โดยดีแบบไม่กล้าอิดเอื้อน
แล้วรีบฉีกยิ้มใส่เพื่อนอย่างนึกเกรงใจ เบื้องหลังเขาเห็นทรพซึ่งเป็นที่เพื่อนและผู้รับ
หน้าที่รองหัวหน้าในกองงานของเขาส่งยิ้มแหยๆ มาให้ ช่างๆ กันก็มีรองหัวหน้าราช-
ของครักษ์พิทักษ์ราชันที่ชื่อโบซายินทำหน้าที่เต็มเจียมมาให้

“เมื่อที่พวกนายไปที่โรงฝึกของพวกราชของครักษ์หรือเปล่า” คำถามเรียบๆ ไร้
อารมณ์ของพี่คาเรียสทำให้คารลล่าถึงกับต้องแอบกลืนน้ำลาย พลางส่งสายตาขอความ
ช่วยเหลือไปยังเพื่อนๆ แต่ไม่ทันจะได้อ้าปากพุดอะไรพี่เซเรสก็ทำหน้าที่เลอหลายถามเพื่อน
เหมือนกับไม่รู้อะไร

“มีอะไรนั้หรือ ถึงได้มาถามน้องๆ อย่างนี้”

“เมื่อไหร่ที่โรงฝึกมีพวกราของครักษ์สองคนประลองฝีมือกัน” คาเรียสมองเพื่อนด้วยสายตาที่รู้เท่าทัน แต่เซเรสเองก็ยังคงทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้และมองไม่เห็นว่าการประลองฝีมือขององครักษ์สองคนนั้นจะเกี่ยวอะไรกับเหล่ารุ่นน้องของเขา

“แล้วไง ก็แค่ประลองกัน มันก็ปกติดีนี่”

“ใช่! การประลองของพวกองครักษ์เป็นเรื่องปกติ” ท่านหัวหน้ากองราชองครักษ์พิทักษ์ราชันบอกเพื่อนด้วยน้ำเสียงขุ่นๆ แววดาที่จับจ้องมาพยายามที่จะบอกให้อีกฝ่ายช่วยตระหนักถึงความสำคัญที่เขา กำลังจะบอกต่อไปนี้ “แต่ปัญหามีตรงที่ว่ามีคนเล่นการพนันกันที่นั่น!”

“เหอธ แล้วใครได้บ้างล่ะ” เซเรสยังคงทำเนียนไม่รับรู้ถึงความนัยที่เพื่อนพยายามจะสื่อ แถมยังคิดจะทำให้การปกครองเสียด้วยการแกล้งถามเพื่อนด้วยน้ำเสียงที่เล่น “หรือว่านายกำลังโกรธที่เจ้าพวกนั้นมันเล่นกันแล้วไม่ชวน”

“อย่าซุกไปให้เรือเสีย เซเรส” ท่าทางท่านหัวหน้ากองราชองครักษ์พิทักษ์ราชันคงจะพยายามสงบสติอารมณ์ตัวเองอย่างเต็มกำลัง เขามองเพื่อนตาเขม็งซึ่งนั่นก็ดูจะทำให้ท่านหัวหน้ากองราชองครักษ์ปักปราการนิยมนหุบปากเงียบแต่โดยดีและยอมปล่อยให้การโต้สวนเป็นของเพื่อนอย่างเต็มที่ ซึ่งเมื่อเห็นเพื่อนยอมนิ่งเงียบคาเรียสก็ไม่รอช้าหันไปทางน้องสาวของตนและเพื่อนๆ ในกลุ่มของเธอพร้อมกับตั้งคำถามอีกครั้ง “ว่าไง เมื่อไหร่ที่พวกนายไปที่โรงฝึกมาหรือเปล่า”

“ไปครับ” ก่อนที่ใครจะนึกหาคำตอบแก้ตัวอะไรได้ เสียงตอบรับที่ฟังดูห้าวหาญของใครบางคนก็ดังขึ้น เวราเนถึงกับหันไปมองตามต้นเสียงด้วยความตกใจ แล้วดวงตาสีทองก็มองเขม็งไปยังท่านชายรองแห่งธาทีเนียที่เธอรู้จักด้วยความไม่เข้าใจถึงการกระทำของอีกฝ่าย

“ใครไปบ้าง” เสียงของท่านชายใหญ่แห่งธาทีเนียที่ฟังดูไม่แข็งเหมือนเมื่อครู แต่ก็ไม่อ่อนจนน่าคลายใจ ทำให้เวราเนถึงกับเผลอบีบมือด้วยความกลัว ภายในช่องท้องดูบิดเกลียวด้วยความกังวลถึงโทษทัณฑ์ที่พวกเขาอาจจะได้รับ แล้วก็นึกอยากจะบีบคอคนตอบเสียเหลือเกินเมื่อเห็นคารอสที่เธอรู้จักหันมองมายังเธอ เฮนรี โซราเวล ก่อนจะตอบคำถามของพี่ชาย

“กลุ่มผมไปกันหมดเลยครับ”

“ดี กล้าทำก็กล้ารับ” ดูท่าพี่ชายใหญ่ของเธอยึดมั่นเหมือนกับพอใจในคำตอบที่ได้รับ “อย่างนี้สิ ถึงจะสมกับเป็นนักเรียนของอาณานิธิเซีย”

“แปลว่าพวกนายพร้อมที่จะรับโทษ ไซ้ไหม” โปซาที่เป็นรองหัวหน้าราชของครักษ์พิทักษ์ราชชั้นถามราวกับจะบอกกลางๆ ว่างานนี้คงไม่แคล้วต้องถูกทำโทษแน่ๆ แต่ยังไงเวรนาเก้เชื่อว่าถ้าเรื่องตกมาเป็นหน้าที่ของพี่คนนี้โทษที่ได้คงไม่หนักแน่นอน ทว่าท่านรองหัวหน้าราชของครักษ์พิทักษ์ราชชั้นก็เหมือนต้องทำหน้าที่เลอหลาไปพร้อมๆ กับพวกเธอเมื่อคนปากดีประจำกลุ่มของเธอหันมาขมวดคิ้วแล้วถามด้วยน้ำเสียงที่ไม่เข้าใจ

“พวกผมจะโดนทำโทษเรื่องอะไรครับ”

“ก็เรื่องที่พวกนายไปเล่นการพนันในโรงฝึกไง” พี่โสบอกความผิดให้คนที่ทำหน้าที่ไม่เข้าใจฟังด้วยหวังจะเห็นสีหน้ารับทราบ แต่แล้วก็ต้องอ้าปากค้างเมื่อคนที่จะต้องนำเพื่อนเข้ารับการทำโทษยังคงทำหน้าที่ใสซื่อไม่เข้าใจเสียอย่างนั้น

“เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่าครับ พวกผมไม่ได้เล่นการพนันอะไรเสียหน่อย”

“ก็เมื่อที่พวกนายบอกว่าไปที่โรงฝึก” พี่โสบ้าคำสารภาพเมื่อครูเพื่อชี้ให้เห็นความผิดของอีกฝ่าย แต่รู้สึกว่าการทนายรองแห่งธาที่เนียของเวรนาจะมาให้เมฆด้วยการหัวเราะออกมาอย่างขบขันแล้วชี้แจงด้วยสัมผัสเสียงที่ฟังเหมือนตัวเองบริสุทธิ์ลีนดี

“พี่โสบ้าครับ ถึงพวกผมจะยอมรับว่าไปที่โรงฝึกจริง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าพวกผมได้เล่นการพนันเสียหน่อยนะครับ”

“ทั้งๆ ที่ไปโรงฝึกที่มีการเล่นพนันชั้นต่อ แต่พวกนายจะบอกว่าไม่ได้มีเอี่ยวอะไรอย่างนั้นหรือ” ท่าทางคาเรียสสะยกหน้าที่ในการสอบสวนให้กับท่านรองหัวหน้าราชของครักษ์พิทักษ์ราชชั้นอย่างเต็มใจ เพราะนอกจากจะไม่ช่วยเพื่อนพูดอะไรแล้ว พี่เขายังเอาแต่ยื่นมองน้องของตนตอบเพื่อนอย่างเงิบๆ แต่มีสิ่งหนึ่งที่ใครๆ ในที่นั้นสัมผัสได้ก็คือ หากคนที่กำลังแก้ตัวออกเป็นเอ็นเฟลอปุดอะไรที่เป็นการโกหกแล้วละก็ คนเป็นพี่คงไม่ปล่อยเอาไว้แน่

“แล้วปกติโรงฝึกมันมีไว้เล่นการพนันหรือครับ” คำถามที่ฟังดูแรงแต่บังเอิญคนถามยังคงบั่นหน้าใสซื่อบวกกับคนที่ได้ฟังคำถามที่ออกหน้าถามด้วยไม่ยากให้พวกรุ่นน้องโดนหัวหน้าของตนคาดคั้นเสียเองก็ไม่ได้คิดจะเอาผิดอะไรมาตั้งแต่แรก จึงทำให้คนถามไม่โดนทำโทษกลับมาจากการได้เห็นอาการแค้นกระตุก แต่จะให้โสบ้าเฝ้าจับตามองกับคนหน้าใสๆ ก็ทำไม่ลง เขาเอาแต่เงิบและส่ายหน้าเป็นคำตอบแล้วต้องเพิ่มแรงเข้าไปอีกเมื่อได้ยินคำถามต่อมา “แล้วมีใครบอกพวกพี่หรือครับว่าเห็นพวกผมวางเงินเดิมพัน”

คาเรลล่าที่เห็นอาการส่ายหน้าของเพื่อนพี่ถึงกับลอบยิ้มแล้วฉวยโอกาสนี้รับยืนยันความบริสุทธิ์ของพวกตนขึ้นมาอีกหน ดวงตาสีรัตติกาลฉายแววโล่งใจเล็กๆ ด้วยเชื่อว่า

คดีนี้มีสิทธิ์หลุดแน่นอน “เห็นไหมครับ ก็ไม่มีใครบอกได้ว่าเห็นพวกผมวางแผนเดิมพัน แล้วอย่างนี้พวกพี่จะคิดว่าผมเล่นการพนันได้ยังไง”

“แต่การที่นายไปที่นั่นมันก็เข้าข่ายว่าไปมีส่วนร่วมนะ” ถึงโบซาตูจะยอมจำนนไปแล้วด้วยไม่คิดเอาเรื่อง แต่ท่านหัวหน้ากองราชองครักษ์พิทักษ์ราชันที่เอาแต่เจียบบปล่อยให้เพื่อนได้แสดงฝีมือเต็มที่ดูท่าจะยังไม่ยอมปล่อยหรือไม่ก็กำลังคิดจะเชือดไก่ (ซึ่งก็คือเธอ) ให้ลิง (พี่โบซา) ดู ดวงตาสีเดียวกันกับของน้องสาวถึงได้ยังจ้องเขม็งขณะที่บอกโทษ

“เอ่อ พี่คารีเยสครับ คุณคารอสคงไม่...” การกระทำของเขาทำให้น้องชายตัวจริงต้องมองหน้าพี่ชายอย่างไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ พร้อมทั้งรีบเข้าช่วยขณะที่แหล่ลงไปในห้องสาวด้วยนึกห่วงใยและกลัวว่าเธอจะนึกน้อยใจพี่ชายตัวเอง แต่เขาก็ทำได้เพียงแค่นั้น เพราะยังไม่ทันจะพูดจบคดีตอนนี้ต้องสวมบทเอาจริงเอาจังก็ตัวตลึงตามองแล้วเอ๋ยถามเสียงเย็น

“พูดแทรกอย่างนี้ อย่ากโดนลงโทษหนักหรือไง”

“ไม่มีอะไรหรอก ราวีนา” คาเรลล่าที่เห็นสายตาที่แสดงถึงความห่วงใยจากพี่ชายคนรองที่มองตรงมายังเธอก็รีบส่ายหน้าพร้อมทั้งส่งยิ้มทะเล้นไปให้ หวังให้เขาได้คลายใจ จากนั้นก็แก้มือตีหน้าเจ๋มเจ๋มแล้วเอ๋ยถามพี่ชายคนโตขึ้นมาบ้าง “การที่ผมไปดูการประลองโดยที่ไม่รู้มาก่อนว่าจะมีการเล่นพนันมันเป็นความผิดหรือครับ”

“เข้าท่าแฮะ” เซเรสที่เริ่มมองเห็นทางออกของท่านหญิงแสนกล่อนของธาที่เนียพืมพากับตัวเองเบาๆ เขาพยายามจะสะกดกลั้นรอยยิ้มของตัวเองอย่างเต็มความสามารถ ดวงตาสีมรกตเหมือนลูกพี่ลูกน้องกำลังฉายแววระริกอย่างนึกสนุกพร้อมทั้งลุ้นไปด้วยว่าเพื่อนของตนจะหาทางออกยังไง

“นายจะบอกว่า ที่ไปที่นั่นวันนี้ พวกนายไม่รู้เรื่องว่าเขาจะเล่นพนันกันอย่างนั้นหรือ” คาเรียสถามน้องสาวของตนเสียงเข้ม เขาเริ่มตระหนกได้ถึงความไหลลื่นของน้องสาวในวินาทีนี้เองเมื่อได้ยินคำตอบที่น่าปวดหัวจิต

“ที่พวกผมตั้งใจไปที่โรงฝึกก็เพราะอยากเห็นว่าพวกเราของครักษ์เขามือมีฝีมือกันขนาดไหน ถึงจะนึกถึงหรณใจไว้บ้างแต่ก็คิดไม่ถึงว่าพี่ๆ เขาจะเล่นกันจริงๆ”

คำออกตัวที่ฟังดูน่าสงสารไม่น้อยชวนให้รู้สึกว่าการพูดกำลังรู้สึกแย่มากที่ได้ไปที่นั่นในเวลาเช่นนั้น แต่น่าเสียดายตรงที่ใครๆ ในที่นั่นต่างก็ซาบซึ้งถึงความกล่อนและความสามารถพูดแบบกลับคำเป็นชาวเอาง่ายๆ ของตัวแทนเจราจาฝ่ายนักเรียนฝึกงาน จึงไม่ยากจะมีใครนึกถึงสงสารคนพูดสักคนเดียว ตรงข้าม พวกเขากลับหันไปให้ความสนใจว่า

ท่านหัวหน้ากองราชองครักษ์พิทักษ์ราชันจะทำอย่างไรต่อไป

“การที่พวกผมเข้าไปผิดที่ผิดเวลามันเป็นความผิดด้วยหรือ” คำถามปิดท้ายที่มีน้ำเสียงสำนึกผิดประกอบการเรียกคะแนนสงสารจากโบซาและเทรฟผู้ที่ยังไม่รู้ลึกรู้จริงในเรื่องความแสบสันของคนที่บอกว่าเป็นน้องชายของท่านหัวหน้ากองราชองครักษ์พิทักษ์ราชันได้อย่างท่วมท้น ซึ่งทางเซเรสเองก็เกือบจะหัวเราะออกมาพร้อมทั้งบอกกับตัวเองเบาๆ อีกครั้ง “เสร็จแน่ คาเรียส”

ดูเหมือนว่าคาเรียสเองก็คงจะรู้ตัวเหมือนกันว่างานนี้คงต้อนกันไม่จนแน่ แต่ที่ทำให้เขาต้องยอมแพ้แต่โดยดีก็คือการที่ได้เหลือบไปเห็นน้องสาวของตนส่งสายตาอดอ้อนขึ้นมาแวบหนึ่ง ซึ่งคงไม่ใช่แค่เขาค้นคนเดียวที่เห็น เพราะขณะที่มองจากทางตาก็เห็นมาเคซัสกำลังมองไปทางโซราเวลก่อนจะหันมายกคิ้วให้กับท่านชายรองตัวจริงกับเจ้าชายของอาณาจักร เชื่อได้ว่าท่าทางดวงตาสีฟ้าใสไวพจน์ที่จะเห็นว่าเรลล่าได้แอบจัสตัสเต็ปประจำตัวออกมาใช้เสียแล้ว

แต่ยังงั้นกับว่าเรลล่ายังรู้ตัวว่าอะไรควรไม่ควร นี่เป็นความคิดเห็นของมาเคซัสที่เห็นแล้วว่ามีการยอมความอย่างแนบเนียน เขาเหลือบมองไปทางเหล่าผู้เข้าโรงฝึกแต่ไม่ได้เล่นการพนันรวมไปถึงท่านรองของทั้งสองกองงานราชองครักษ์ก็นึกโล่งอกเมื่อสังเกตได้ว่าไม่มีใครทันเห็นสายตาอดอ้อนนั้นแน่นอน แล้วก็เกือบจะกระตุกยิ้มออกมาเมื่อได้เห็นสีหน้าที่ออกอาการอึ้งและทิ้งจากเฮนรี่กับเรฟา แต่ในใจลึกๆ ก็เกิดอาการหนักใจขึ้นมาเล็กๆ เมื่อได้เห็นท่าทางปลื้มอกปลื้มใจของสาวสวยของหอมังกรวารี

“โอเค ฉันสรุปว่าที่แล้วมาก็ให้แล้วไปก็แล้วกันนะ” เซเรสคงจะมองออกว่างานนี้เหล่านักเรียนในการดูแลของเขาได้หลุดคดีแน่ๆ รีบตัดสินแทนเพื่อนที่กำลังทำท่าทอดถอนใจหลังจากได้เห็นแวตาคู่ นั้นเข้า เขาหันไปทางสองรองหัวหน้าองครักษ์แล้วถามไถ่เรื่องอื่นๆ เพื่อเปลี่ยนเรื่องคุย “แล้ววันนี้ใครกัน”

“นั่นกับเจ้าเทรฟนี่แหละ” โบซาบอกเพื่อนด้วยน้ำเสียงสบายๆ เมื่อสังเกตเห็นท่าที่ที่ดูเคร่งขรึมเอาเรื่องของคาเรียสเมื่อครู่ที่อ่อนลงอย่างเห็นได้ชัด เขาหันไปยกคิ้วให้เพื่อนพลาบพยักพยิดไปทางรุ่นน้องที่อยู่ในการดูแล พลาบบอกอีกจุดประสงค์หนึ่งนอกจากการตามมาเบรกว่าหน้าของตน “ตั้งใจจะมาตามเจ้าเรฟาไปเข้าเวร เทรฟเองก็จะมาชวนเวรารุ่นกับเฮนรี่เหมือนกัน แต่เห็นคาเรียสอยากคุยกับน้องมากพวกฉันเลยไม่กล้าวน”

“อ้อ” เซเรสทำเสียงเหมือนรับทราบ แต่ในขณะเดียวกันก็ทำท่าเหมือนจะรู้ทันเหมือนกันว่ารองทั้งสองของพวกเขากำลังจะหาทางเอาน้องๆ ออกไปจากการเผชิญหน้ากับ

ท่านหัวหน้ากองราชองครักษ์พิทักษ์ราชันผู้คร่ำเคร่งนั้นเอง “จันทิพาเจ้าพวกนี้ไปเถอะ
เดียวสาย”

โบชายิ้มให้เพื่อนอย่างนึกขอบใจพร้อมกับพยักหน้าไปทางคนที่จะต้องเข้าเวรยาม
กับเขา แต่ก่อนจะได้ขยับตัวออกไป คาเรียสที่นั่งเงียบเหมือนยอมจำนนก็ขมวดคิ้วแล้ว
ตั้งคำถามให้กับรองหัวหน้าในกองงานของตน “แล้วเจ้ามาเล่นชู้ไปไหน”

“ออกไปหาลิคาเซียแต่เช้า วันนี้วันหยุดของเจ้านั่นไง” โบชารายงานเรื่องให้เพื่อน
ทราบ เมื่อเห็นอีกฝ่ายพยักหน้าให้ไปได้เขาก็รีบเรียกรุ่นน้องในอาณัติให้ตามออกไปทันที
เรพาหันไปทางเพื่อนที่ไม่ต้องเข้าเวรในวันนี้พร้อมทั้งโบกมือให้ ในขณะที่เซ็นริกับเวรนา
เฝ้าที่รอดจากการเอาผิดก็รีบเดินออกไป แต่ก็ไม่วายหันมามองอย่างนึกห่วงใย

“แล้วเจอกันเย็นนี้” คนที่วันนี้เป็นวันว่างโบกมือให้เพื่อนเป็นเชิงว่าไม่ต้องห่วงและ
มีใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มเป็นเชิงบอกว่าไม่มีอะไรที่จะต้องกังวล ทำให้เวรนาเฝ้าพยัก
หน้าอย่างคลายใจก่อนจะเดินตามคนอื่นๆ ไปทำหน้าที่ของตน

“จะว่าไปเจ้าคารอสนี่ก็ร้ายไม่เบาเลยนะ” โบชาเอ่ยขึ้นท่ามกลางความเงิบ
ระหว่างที่พวกเขาพากันเดินไปตามทางเดินที่เงิบเหงเพื่อที่จะเข้าเวรยาม สีหน้าบ่งบอก
ว่า เจ้าตัวค่อนข้างถูกใจท่านชายรองแห่งธาทีเนียที่เขารู้จักไม่น้อย ท่านผู้นี้เทศจากกอง
ราชองครักษ์พิทักษ์ราชันหันไปทางนักเรียนฝึกงานพลางยกคิ้วใส่แล้วนำรุ่นน้องเดินผ่าน
ห้องสมุดของพระราชวังที่ไม่มีใครเคยเข้าใช้บริการมายังทางแยกของปราสาทเพื่อเตรียม
แยกย้ายกันไปทำงาน “ทั้งที่น่าจะโดนข้อหาสมคบคิดเล่นการพนัน มันดันกลับพูดเสีย
รูปคดีเปลี่ยนเชียว”

“นั่นสิ” เสียงสนับสนุนของเทพช่วยทำลายความเงิบจากความมุกเล่นขำขำแว่น
จากการรอดพ้นจากการถูกทำโทษอย่างหวุดหวิดในสายตารุ่นน้อง “เจ้านั่นมันฉลาด ปาก
เป็นเอกแถมยังมีอะไรที่ชวนให้นึกเอ็นดูได้ตลอดเลยด้วย”

“จะว่าไปทางเราก็อวดเอง เจ้าพวกที่โรงฝึกมันไม่ยอมชู้ตัวมาทางเจ้าพวกนี้เลย
สักคน สมกับเป็นขวัญใจของเจ้าพวกนั้น” ท่านรองหัวหน้าราชองครักษ์พิทักษ์ราชันเล่า
เรื่องที่โรงฝึกให้เพื่อนและน้องๆ ได้ฟังอย่างไม่คิดปิดบังแล้วก็อดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้
“ถ้าเจ้าคาเรียสมั่นตาไม่ไวพอฉันก็รู้หรือว่าเจ้าพวกนี้อยู่ที่นั่นด้วย นี่มันคงจะเชือดไก่
ให้ลิงดูเลยให้มาซ่อมค้ำหวงจับผิด ฉันก็คิดจะแกล้งพวกนี้สักหน่อย ที่ไหนได้โดนเจ้านั่น
ต้อนกลับเสียพูดไม่ออกเชียว”

“ไม่ใช่ร้ายไม่เบาหรอกครับ” เราที่เดินตามรุ่นพี่ไปตืดๆ ออกปากคัดค้านท่านผู้
นิเทศประจำตัวด้วยน้ำเสียงที่เจือไปด้วยความขบขันและออกจะสนุกที่ได้ยินทาคันที่ไม่อยู่
ในตอนนั้น “เขาเรียกว่าร้ายมากต่างหาก ความคิดของเจ้านั่นมันชวนอันตรายทั้งนั้น”

“จะว่าไปก็จริงอย่างที่เขารู้ว่าไว้ละค่ะ” คำวิจารณ์ของเวรานั้นที่อ้างอิงคำพูดของ
เพื่อนชายร่วมหอพักทำให้เรพัตตลึงใจที่จะชวนให้ทุกคนยืนคุยกันที่ตรงหน้าห้องสมุด
ก่อนที่จะถึงทางแยกนั้น ด้วยเหตุว่าการนินทานี้คงจะใช้เวลา อีกอย่างหนึ่งคือเวลาในการ
ไปเข้าเวรยังมีอีกพอสมควร แต่ที่ทำท่าเหมือนอยากจะออกมาทันเร็วๆ ก็เป็นเพราะอยาก
จะนิเทศสองท่านชายแห่งราชที่เนียที่พวกเขารู้จักกันแหละ “เจ้านั่นมันมีเสน่ห์กับเด็ก
ผู้หญิง แล้วก็ผู้ใหญ่จริงๆ นั่นแหละ”

“ก็น่าจะใช้” ได้ฟังเช่นนั้น ท่านรองหัวหน้าราชของครุฑปักกริชนั้นก็หันไปมองเพื่อน
ที่ร่วมตำแหน่งรองหัวหน้าแต่ต่างกันที่กรมกองพลางยักคิ้วให้อย่างรู้ใจ “ขนาดนายเองก็ยัง
ไม่รอดไม่ใช่หรือไง แคเจ้านั่นมันทำหน้าที่ซื่อๆ ใส่ใจอ่อนแล้ว”

“ก็อย่างน้อยๆ เจ้านั่นมันก็น้อง” โบซ่าออกตัวอย่างไม่ใส่ใจนัก โบทันคมาดยัง
คงเบื้อนยิ้มแล้วเอ่ยพูดถึงใครคนหนึ่งที่ได้ชื่อว่าเป็นที่รักของบ้านธาที่เอเนียดด้วยน้ำเสียง
เพ้อฝันเล็กน้อย “ถ้าเจ้าคารอสมันหน้าเหมือนกับคารอล่าจริงๆ ก็พอจะเข้าใจแล้วว่าทำไม
เจ้าคารอสถึงหลงน้องสาวนัก แล้วก็ทำไมมันถึงได้ดูใจดีกับน้องชายตัวเองนัก ขนาดฉัน
เห็นเจ้าคารอสทำหน้าเหมือนจะอ้อนใส่ยังอดใจนึกเอ็นดูไม่ได้เลย”

“นายกำลังทำให้ฉันขลุ่ย” เทรพบอกกับเพื่อนพลาญลูปแขนของตัวเองประกอบ
แต่ลึๆ ในใจเขาก็เริ่มเห็นด้วยกับความคิดเห็นของเพื่อนหน่อยๆ “แต่ฉันละแปลกใจจริงๆ
เลยว่าทำไมเจ้าคารอสมันไม่ได้ไปอยู่ที่กองของพวกนาย”

“คงกลัวใครนินทาละมัง” โบซ่าให้เหตุผลที่น่าเป็นไปได้กับเพื่อน แต่แล้วเขาก็
หัวเราะเบาๆ ก่อนจะลดเสียงลงพอให้ได้ยินแบบที่ต้องเงี่ยหูฟังเล็กน้อย “แต่ก็มีข่าวลือมา
เหมือนกันว่า เจ้าคารอสมันดันไปเป็นที่ต้องตาของผู้ใหญ่บางคน ก็เลยต้องจับแยกไว้ก่อน
เวลาที่ถูกรูปไปใช้งาน คารอสมันจะได้ไม่รู้ว่าใครแอบใช้งานน้องมันหนัก”

“แต่ทำไมฉันได้มาอีกข่าวล่ะ” เทรพบอกเพื่อนด้วยน้ำเสียงแปลกใจกับข่าวลือ
หลายกระแสชวนให้สามนักเรียนฝึกภาคปฏิบัติต้องทำตาโตเขยิบเข้าไปใกล้ๆ “ได้ยินมาว่า
มีคนเขาสนใจน้องสาวคนเล็กของบ้านนั่นต่างหาก ก็เลยพากันมาเข้าหาทางเจ้าคารอส
เพราะขึ้นไปทางเจ้าคารอสคงได้ตายกันเกลื่อน”

“แต่จะว่าไปเจ้าคารอสก็ไม่เห็นเหมือนกับข่าวลือเลยนะ” ข้อคิดเห็นของโบซายังคง

มียูเรียวๆ โดยที่เฮนรี่ เรฟา และเวราเน่ ก็ทำได้แค่เดินฟังข้อมูลไปเสียๆ แล้วพากัน
ผลอพยพกันเห็นด้วยเมื่อได้ยินข้อสังเกตของรุ่นพี่ “ไม่เห็นว่เจ้านั้นจะหวงน้องสาวตรง
ไหน”

“ฉันว่า ทั้งพ่อทั้งพี่ชายคนโตก็โหดเกินพอแล้ว น้องมันเลยนึกไม่ออกว่าจะโหด
ยังไงละมั้ง” เทรฟเสนอความเห็นกับเพื่อนแล้วพวกเขาทั้งสองก็พากันส่งเสียงหัวเราะ
ออกมาอย่างอดใจไม่ไหว ในขณะที่ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นเพื่อนของคนที่ทำนองทั้งสองนินทาอยู่
นั้นได้แต่เงิบทำสัญญาณว่าไม่ขอออกความคิดเห็น

“ได้เวลาแล้วแยกกันเลยแล้วกัน” ไม่นานนักโบซาที่ควบคุมอารมณ์ของตัวเองได้
แล้วก็ขอตัวไปทำงานของตน เขาหันไปพยักหน้าให้กับเรฟาเพื่อเรียกให้ตามเขาไปในขณะที่
เตรฟก็หันมาทางเฮนรี่และเวราเน่พร้อมทั้งส่งสัญญาณให้เดินมากับเขา

เสียงฝีเท้าทั้งห้าเริ่มไกลจากทางแยกออกไปเรื่อยๆ ประกอบกับผู้เดินไม่ได้คิดจะ
หันหลังกลับมาดู พวกเขาจึงไม่มีโอกาสรู้ว่าตรงทางแยกที่ใช้สนทนาค้นหากันเมื่อครู่ได้มี
ใครบางคนค่อยๆ เคลื่อนตัวออกมาจากห้องสมุดที่อยู่ตรงทางแยกนั้นอย่างช้าๆ ดวงตา
ของคนผู้นั้นฉายแววระริกออย่างนึกสนุกไปกับข้อมูลที่ได้ด้วยความบังเอิญ ก่อนที่เท้า
ทั้งสองจะพาเจ้าของร่างเดินย้อนไปยังเส้นทางที่ทั้งห้าคนนั้นได้ผ่านมาเมื่อครู่อย่างคนที่ไม่
ต้องการพบหน้าจะอยู่ที่ไหน

ในขณะที่พวกที่มีเวรทั้งหลายกำลังออกไปเพื่อเข้าเวร ทางคารลล่าเองก็อดใจ
รอให้เพื่อนเดินออกไปจนกระทั่งพวกเขาค่อยๆ หายไปจนไม่เห็นแล้วนั้นแหละจึงได้ค่อยๆ
หันมามองพี่ชายคนโตที่ยังยืนเงยบราวกับรออยู่เช่นกัน และดูเหมือนจะเป็นไปตามคาด
เพราะทันทีที่มันใจว่าจะไม่มีใครมาเห็น ร่างในชุดนักเรียนชายก็ถลาออกเอวคาเรียสไว้
ทันทีก่อนจะซบหน้าลงกับโหล่วแล้วซ่อนตัวขึ้นมองอย่างอดอดอตามสเติร์ป

ไม่ต้องให้ใครบอกก็รู้ว่าได้ผลร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะท่านหัวหน้ากองราชของครักซ์
พิทักษ์ราชันผู้แสนจะจริงจัง บ้างาน และมุ่งมั่น ถึงกับถอนหายใจดังพรืดแล้วโอบเอว
ร่างบางไว้ทันที แล้วพาไปนั่งที่เก้าอี้ตัวว่างๆ พลังดุน้องสาวด้วยน้ำเสียงที่ไม่จริงจัง “จริงๆ
แล้วคิดจะไปเล่นการพนันที่นั่นใช่ไหม”

“เปล่าละ” น้องสาวยังเสียงจ้อยๆ ดวงตาที่พยายามจะใสชื่อเพื่อบ่งบอกว่าเธอ
ไม่ได้คิดอย่างพี่ชายคนโตกล่าวหาจริงๆ “ฉันแค่อยากไปเที่ยวโรงฝึกเท่านั้นเอง ใครจะไปรู้
ละว่าฉันมันจะแจ็กพอตไปบูบมีตวลบับแถมมีการตั้งวงอีกต่างหาก เงินก็ไม่ได้เตรียมไป

ว่าจะขอยืมเงินเสียหน่อย แถมยังไม่ทันได้วางเงินพื้ก็มาเสียก่อน”

คำแก้ตัววาทะเยียดที่บ่งบอกว่าการไปโรงฝึกในวันนี้เจ้าตัวนั้นได้คิดไม่ซื่อมาตั้งแต่แรก ทำเอาคนเป็นพี่ชายได้แต่มองน้องสาวของตนที่เล่นบทท่านชายรองได้ดีเกินไปด้วยความหนักใจไม่ใช่หย่อนก่อนจะบนเบาะๆ อย่างไม่ค่อยถูกต้องการกระทำของน้องสาวในวันนี้ “พี่บอกแล้วไงว่าไม่ควรไปโรงฝึก”

“แต่พี่เชเรสบอกว่าที่นั่นดีออก ถ้าหากไปก็จะได้เห็นฝีมือของราชวงศ์จักรีกลัๆ” คำตอบของน้องสาวทำให้พี่ชายหันขวับ ดวงตาสีรัตติกาลดูจะเรืองแสงขึ้นมาในบัดดล แล้วท่านชายใหญ่แห่งราชที่เนี้ยก็ยิ้มแฉะชวนหนาวไส้เพื่อนที่ยังทำเป็นทอไม่รู้ร้อน

“รู้สึก่านายจะสอนน้องของฉันดีเกินปนะ เชเรส”

“ไม่ต้องขบใจอะไรหรอก” คนที่รู้ดีอยู่แก่ใจว่าคำชมเมื่อกี้คือคำประชดแบบเต็มๆ สายหน้าเหมือนเกรงใจหากเพื่อนจะพูดอะไรทำนองนั้นออกมา “น้องนายว่านอนสอนง่าย ออก ไม่เหมือนเจ้าโซราเวส”

คำชมของเชเรสทำเอาคนที่โดนเปรียบเทียบกับโซราเวสต้องยกไหล่อย่างคนที่ทำได้ ซึ่งนั่นก็ทำให้คาริเยสเพิ่มยิ้มแฉะเข้าไปอีกอย่างตั้งใจแล้วยื่นข้อเสนอที่รู้ดีว่าไม่ว่ายังไงก็เป็นไปไม่ได้ “แต่ฉันเกรงใจ ยังไงเรามาแลกรุ่นน้องกันดีกว่า นายเอารายไปเตี่ยวฉันดูแลน้องฉันเอง”

“นายก็รู้ว่าเป็นไปไม่ได้ คาริเยส” เชเรสบอกเพื่อนด้วยใบหน้าที่ได้เต็มไปด้วยรอยยิ้มละไม ทำไมเขาจะดูไม่ออกว่าเจ้าคนหรงน้องมันใกล้ถึงขีดจำกัดแล้ว ปกติการที่คาริเยสไปอยู่ที่โรงเรียนเสนาธิการแห่งอาณานิธิชัยเจ้านี้ยังทำใจว่าตัวเองไม่เห็น แต่พอน้องสาวได้มาฝึกเสียใกล้ตาแต่เข้ามาดูแลเองไม่ได้จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่เจ้าพี่ชายแต่ทำตัวเป็นพ่อเข้าไปทุกทีจะไม่หงุดหงิด แต่ยังไงก็ต้องบอกว่าช่วยไม่ได้ละนะ...

“นายก็รู้ดีว่าเป็นหรงลือกจากผู้อยิ่งใหญ่แห่งวังหลวง นายกล้าขัดพระเสาวนีย์หรือไง” คนที่โดนนำมาเป็นหมากตัวหนึ่งในการจัดหรงลือกในครั้งนี้ลยหน้าลอยตาบอกเพื่อนราวกับจะย่ำถึงสาเหตุของความไม่ได้ตั้งใจ ขึ้นเขาบ้าจี้ตามใจเพื่อนขึ้นมา กองงานของเขาไม่บรลยก็รู้จะเรียกว่าอะไรแล้ว

พอได้ยินแบบนี้ คาริเยสก็ได้แต่ทำท่าฮึดฮัดอย่างนึกจ่านก่อนจะหันไปพาลใส่เหล่ารุ่นน้องที่ตนได้รับสิทธิในการให้ความดูแล แต่คนพาลยังไม่ทันจะได้พูดอะไร เสียงผีเท่าที่จิตใจดังให้ไดยินก็เคลื่อนเข้ามาใกล้ ส่งผลให้พวกเขาต้องมองหน้ากันด้วยความแปลกใจ ในขณะที่คาริเยสล่ำรืบลออกจากพี่ชายคนโตมายืนดูความเรียบร้อยของตนเอง

แต่แล้วใครๆ ก็ได้สื่อนลูกกันให้พริบเมื่อได้เห็นชัดๆ ว่าเจ้าของผีเสื้อนั้นคือใคร

“ข้ามารบกวอะไรหรือเปล่า” น้ำเสียงที่บอกว่าคนมารู้สึกเกรงใจกับการมาเยือนในครั้งนี้ดูจะตรงข้ามกับใบหน้าที่ยิ้มละไมขณะที่มองตรงมายังท่านชายเจ้าเสน่ห์แห่งราชที่เนียบที่เวลานี้กำลังยืนสับตร้อนสับตหนาวด้วยนิกรแวงคนตรงหน้า ปลอ่ยให้พี่ชายของตนเป็นตัวแทนของทุกคนในการให้การต้อนรับในครั้งนี้

“มิได้กระหม่อม” พี่ดาเรียสบอกปฏิเสธเสียงขริม แต่ก็อดไม่ได้ที่จะขมวดคิ้วเมื่อสัมผัสได้ถึงสายร้ายที่กำลังจะมาเยือนจากคนตรงหน้า “แล้วองค์ราชินีมีอะไรให้พวกเกล้ากระหม่อมรับใช้ ถึงได้เสด็จมาที่นี่ด้วยพระองค์เองแบบนี้”

“ทำไมไม่เรียกท่านอา แล้วก็คาราชาศัพท์ด้วย” องค์ราชินีนาเนียยาเอ่ยถามด้วยความไม่พอใจในรูปประโยคที่ ‘ลูกชายเพื่อนสามี’ ใช้พูดกับตน “เคยบอกแล้วใช่ไหมว่าถ้าไม่ใช่เวลางานให้เรียกอา คาราชาศัพท์ก็ไม่ต้องใช้ แล้วที่นั่นก็มีแต่คนกันเองทั้งนั้น ต้องเรียกอาสิ”

“หม่อมฉันว่าคงไม่เหมาะหรือกระหม่อม” ดาเรียสพยายามใช้น้ำเสียงประนีประนอมสุดฤทธิ์ด้วยรู้จักดีคิพท์ของคนตรงหน้าเป็นอย่างดีว่าแน่แค่ไหน ถ้าไม่แน่จริงคงไม่สั่งให้กองงานองค์กรนี้ทั้งสองยอมเปิดรับนักเรียนมาฝึกภาคปฏิบัติ และคงไม่สามารถทำให้คาเรลล่าต้องไปอยู่กองงานของเซเรสได้เพียงการออกปากขอแค่ครั้งเดียวเด็ดๆ

“แต่อาว่าเหมาะ” องค์ราชินีนาเนียยาบอกกับคนที่พระนางนับว่าเป็นหลานชายอย่างหน้าชื่นด้วยน้ำเสียงเด็ดขาดน่าสยอ พร้อมทั้งลำทับอีกครั้งอย่างคนเอาแต่ใจชนิดไม่มีใครกล้าปฏิเสธ “หวังว่าหลานและหลานๆ จะไม่เรียกผิดอีกแล้วนะจ๊ะ”

“แล้วท่านอาตามที่นี้มีอะไรหรือครับ” เซเรสเป็นคนแรกที่เปลี่ยนคำพูด เขาเหล่มองไปทางเพื่อนด้วยสายตาที่บอกว่าห้ามค้านเด็ดขาด ซึ่งคำถามของเขาก็เป็นที่น่าพึงพอใจแก่องค์ราชินีของอาณาจักร เพราะดวงตาสีชมพูเข้มทอแสงระริกจนคาเรลล่ารู้สึกหวั่นใจว่าไอ้อะไรขององค์ราชินีที่พี่เซเรสถามไม่น่าจะใช้เรื่องดีของพวกเขาเธอแน่ๆ

ดูท่าจะเป็นอย่างที่คาเรลล่านึกกลัวเสียจริงๆ เมื่อองค์ราชินีนาเนียยาที่ไม่ยอมนั่งเลยตั้งแต่เข้ามาและได้เดินมาโอบตัวของเธอไว้พร้อมทั้งส่งยิ้มหวานจีบแต่มีกระแสบอกว่าห้ามขัดใจออกมาก่อนจะออกปากชวนที่ฟังยังงี้ก็เหมือนจะบังคับเสียมากกว่า “อาจะชวนพวกเราไปที่ยวตลาด หวังว่าจะไม่มีใครปฏิเสธนะ”